

mgjoe.com

SAMPLEBOOK

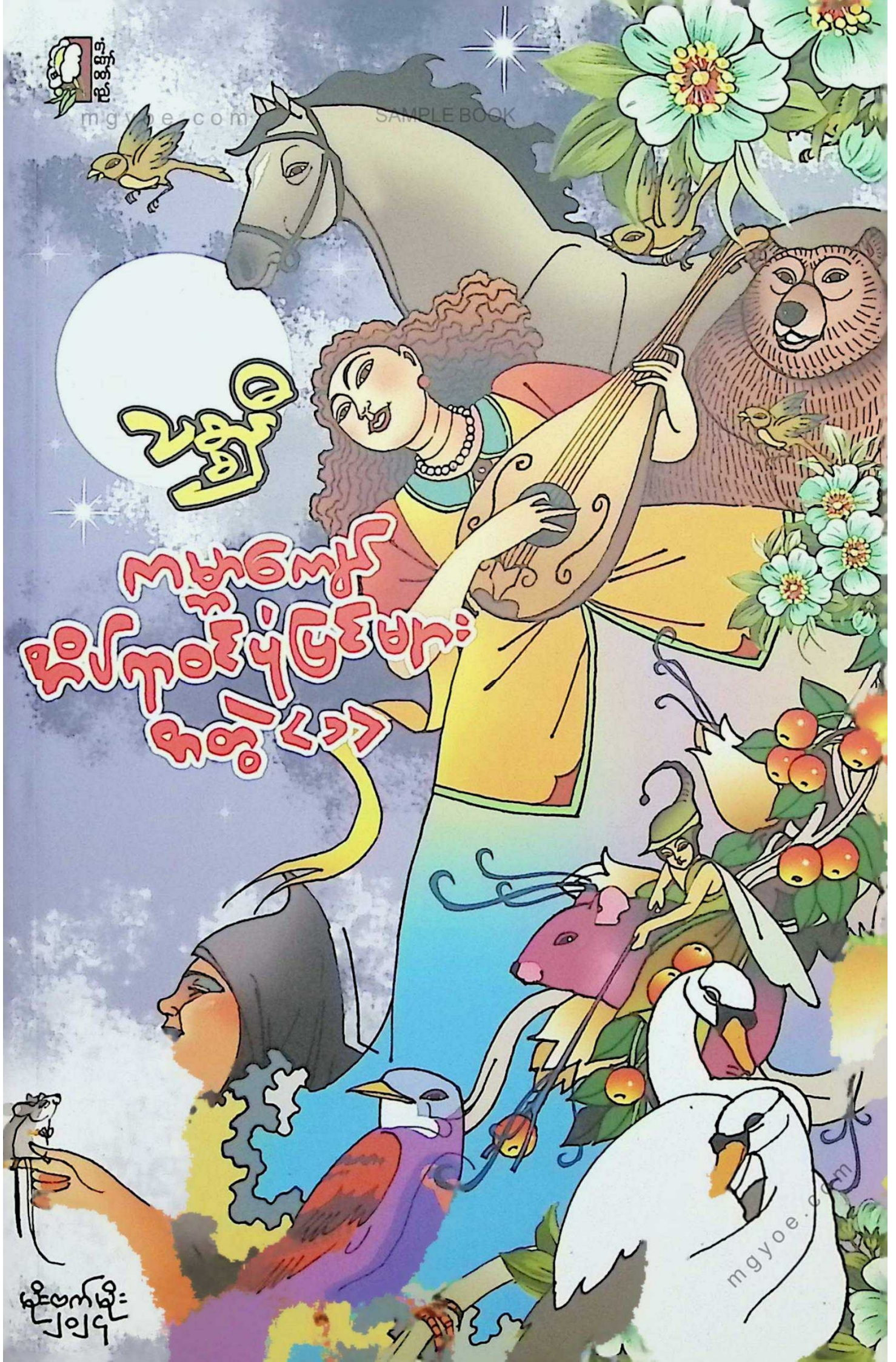
မြတ်ဗုဒ္ဓ

မဟာဗျူဟာ
အုပ်စုပုံနှိပ်ရေး
အဖွဲ့

မူပိုင်ခွင့်
၂၀၁၄

mgjoe.com

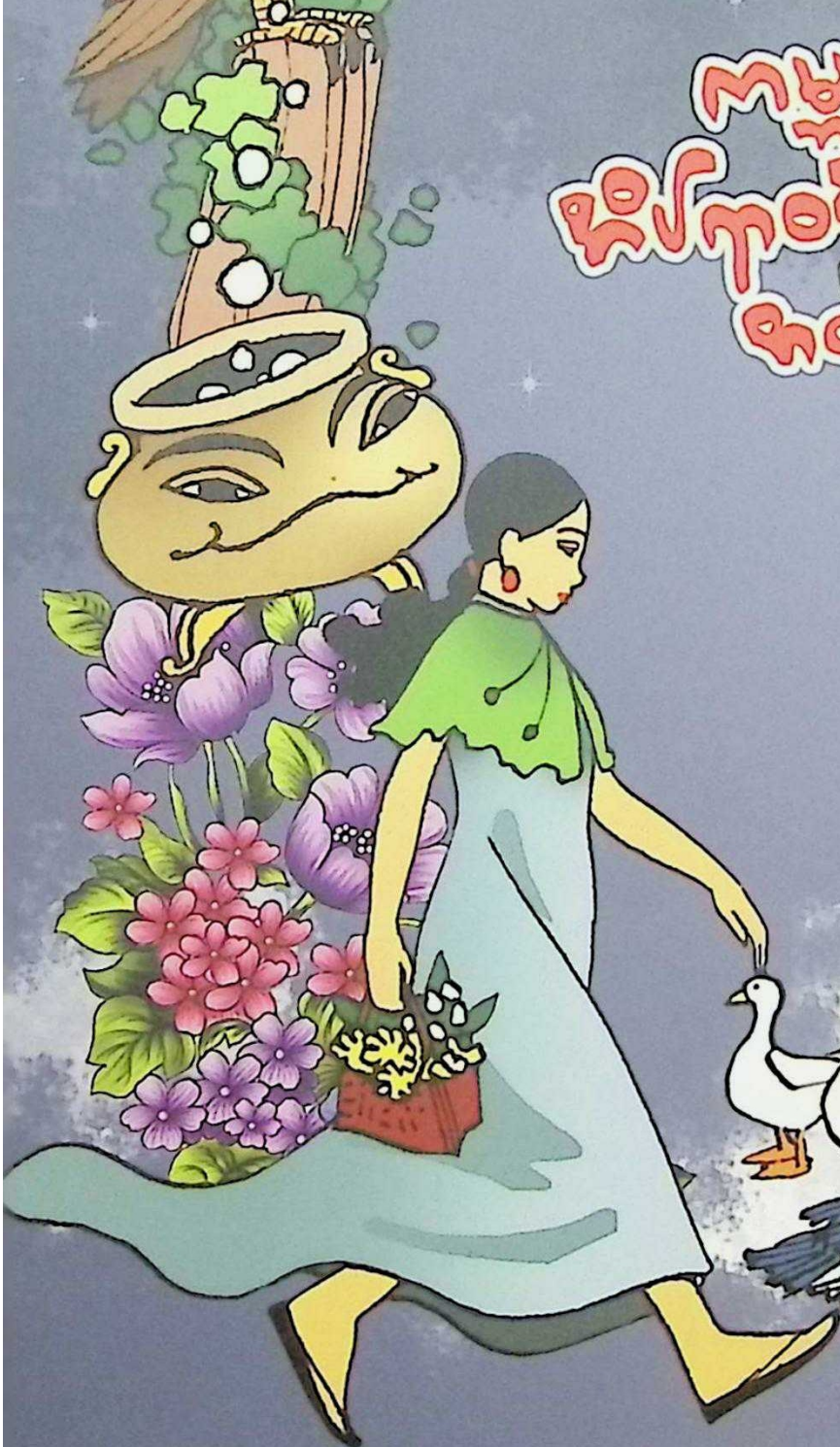
mgya.com

SAMPLE BOOK

၂၅၀

မုခ်မုခ်
မိလ္လာယုတ္တမ္မာ
မိလ္လာယု

ISBN 978-99986-52-57-6

9 789998 652576 >

KOSJS

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - မေလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - ဒုတိယအကြိမ် - အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်ခိုင်၊ ထွန်းသစ္စာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၃၈)
အမှတ်-၁၉(စိ)၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - မိုးထက်မိုး
တန်ဖိုး - ၉၇၀၀ ကျပ်

ကမ္ဘာကျော်
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ - ၁
သတ္တန်

မာတိကာ

နိဒါန်းစကား		၉
ဇန်နဝါရီ ၁	ဘုရင်ကြီးဇီးကွက်	၁၁
ဇန်နဝါရီ ၂	ဘုရင်ကြီးဇီးကွက်	၁၃
ဇန်နဝါရီ ၃	ဖားမင်းသားလေး	၁၅
ဇန်နဝါရီ ၄	ဖားမင်းသားလေး	၁၈
ဇန်နဝါရီ ၅	မင်းသားလေး မောင်သူရ	၂၀
ဇန်နဝါရီ ၆	မောင်သူရနှင့် မင်းသမီးသုံးဖော်	၂၃
ဇန်နဝါရီ ၇	မောင်သူရနှင့် နဂါးခေါင်းကိုးလုံး	၂၆
ဇန်နဝါရီ ၈	မောင်သူရနှင့် ရွှေပန်းသီး	၂၉
ဇန်နဝါရီ ၉	သိုးကျောင်းသားကလေး	၃၁
ဇန်နဝါရီ ၁၀	ကြက်မနှစ်ကောင်	၃၄
ဇန်နဝါရီ ၁၁	မြေခွေးနှင့် ကြောင်	၃၇
ဇန်နဝါရီ ၁၂	ငန်းမင်းသမီးလေးများ	၃၉
ဇန်နဝါရီ ၁၃	မိစ္ဆာရဲ့ သတို့သမီး	၄၂
ဇန်နဝါရီ ၁၄	မှော်ပလွေ	၄၅
ဇန်နဝါရီ ၁၅	ရဲငါးဖော်နှင့် ဓားပြများ	၄၇
ဇန်နဝါရီ ၁၆	ရဲငါးဖော်နှင့် ဓားပြများ	၄၉
ဇန်နဝါရီ ၁၇	မနှင်းဖြူနှင့် နှင်းဆီပန်းနီနီ	၅၁
ဇန်နဝါရီ ၁၈	မနှင်းဖြူနှင့် ရွှေဝက်ဝံ	၅၄
ဇန်နဝါရီ ၁၉	မနှင်းဖြူနှင့် ရွှေမင်းသား	၅၇
ဇန်နဝါရီ ၂၀	ငလက်မလေး	၆၀

ဇန်နဝါရီ ၂၁	ဉာဏ်များသော ငလက်မ	၆၃
ဇန်နဝါရီ ၂၂	ငလက်မနှင့် သူခိုးနှစ်ယောက်	၆၅
ဇန်နဝါရီ ၂၃	ငလက်မနှင့် ဝံပုလွေ	၆၇
ဇန်နဝါရီ ၂၄	ပင်လယ်မင်းသမီးလေး	၆၉
ဇန်နဝါရီ ၂၅	လိုတရ ခရုခွံ	၇၂
ဇန်နဝါရီ ၂၆	အဘွားအိုနှင့် ကြွက်	၇၄
ဇန်နဝါရီ ၂၇	နို့တစ်ပန်းကန်	၇၇
ဇန်နဝါရီ ၂၈	စောရမင်းသား	၇၉
ဇန်နဝါရီ ၂၉	စောရမင်းသား	၈၂
ဇန်နဝါရီ ၃၀	စောရမင်းသား	၈၅
ဇန်နဝါရီ ၃၁	စောရမင်းသား	၈၈

***

ဖေဖော်ဝါရီ ၁	အလီဘာဘာနှင့် ခိုးသားလေးဆယ်	၉၁
ဖေဖော်ဝါရီ ၂	အလီဘာဘာနှင့် ခိုးသားလေးဆယ်	၉၄
ဖေဖော်ဝါရီ ၃	အလီဘာဘာနှင့် ခိုးသားလေးဆယ်	၉၇
ဖေဖော်ဝါရီ ၄	အလီဘာဘာနှင့် ခိုးသားလေးဆယ်	၉၉
ဖေဖော်ဝါရီ ၅	မှော်အိုးကလေး	၁၀၁
ဖေဖော်ဝါရီ ၆	မပန်းဝါကလေး	၁၀၄
ဖေဖော်ဝါရီ ၇	မပန်းဝါကလေး	၁၀၇
ဖေဖော်ဝါရီ ၈	မပန်းဝါကလေး	၁၁၀
ဖေဖော်ဝါရီ ၉	မှင်စာကလေး သုံးကောင်	၁၁၃
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀	မှင်စာကလေး သုံးကောင်	၁၁၆
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁	မှင်စာကလေး သုံးကောင်	၁၁၉
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂	မှင်စာကလေး သုံးကောင်	၁၂၁
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃	အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေး	၁၂၄
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄	အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေး	၁၂၆
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅	အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေး	၁၂၉

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၆	အရုပ်ဆိုးတဲ့ ဘဲကလေး	၁၃၁
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၇	ဖယောင်းတိုင်မီး ယုံတမ်းပုံပြင်	၁၃၄
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈	ဖယောင်းတိုင်မီး ယုံတမ်းပုံပြင်	၁၃၇
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉	ဖယောင်းတိုင်မီး ယုံတမ်းပုံပြင်	၁၃၉
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀	ဖယောင်းတိုင်မီး ယုံတမ်းပုံပြင်	၁၄၂
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁	မောင်ဆွဲအလေးနှင့် သတို့သမီး	၁၄၄
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂	လူစွမ်းကောင်း ခုနစ်ယောက်	၁၄၆
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၃	လူစွမ်းကောင်း ခုနစ်ယောက်	၁၄၈
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၄	လူစွမ်းကောင်း ခုနစ်ယောက်	၁၅၁
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၅	ကြီးကျယ်သော အပ်ချုပ်သမား	၁၅၃
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၆	ကြီးကျယ်သော အပ်ချုပ်သမား	၁၅၅
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၇	ကြီးကျယ်သော အပ်ချုပ်သမား	၁၅၈
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈	ကြီးကျယ်သော အပ်ချုပ်သမား	၁၆၀

***

မတ် ၁	ဉာဏ်ရှိသော အိုးဖုတ်သမား	၁၆၂
မတ် ၂	ဝံပုလွေနှင့် ခွေးအိုကြီး	၁၆၅
မတ် ၃	ဝံပုလွေနှင့် ခွေးအိုကြီး	၁၆၈
မတ် ၄	ဆူးလေပင်မလေး	၁၇၀
မတ် ၅	သိုးကို ဆေးကုနည်း	၁၇၃
မတ် ၆	သိုးထိန်းသမလေးနှင့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ရှင်းသမားလေး	၁၇၅
မတ် ၇	သိုးထိန်းသမလေးနှင့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ရှင်းသမားလေး	၁၇၇
မတ် ၈	ဂျစ်ပစ်သခင်ကြီး	၁၈၀
မတ် ၉	စာကလေးငှက်သိုက်	၁၈၃
မတ် ၁၀	လူနီပုံပြင်	၁၈၅
မတ် ၁၁	အိုးအိုးနှင့် အားအား	၁၈၈
မတ် ၁၂	အာလာဒင်နှင့် မီးခွက်ဆန်း	၁၉၁
မတ် ၁၃	အာလာဒင်နှင့် မီးခွက်ဆန်း	၁၉၃

မတ် ၁၄	အာလာဒင်နှင့် မီးခွက်ဆန်း	၁၉၆
မတ် ၁၅	အာလာဒင်နှင့် မီးခွက်ဆန်း	၁၉၉
မတ် ၁၆	သိုးတွေကို ဘယ်လို ရေတွက်မလဲ	၂၀၁
မတ် ၁၇	ကြိတ်စက်သမားလေးနှင့် ကြောင်များ	၂၀၃
မတ် ၁၈	ကြိတ်စက်သမားလေးနှင့် ကြောင်များ	၂၀၅
မတ် ၁၉	ကြိတ်စက်သမားလေးနှင့် ကြောင်များ	၂၀၇
မတ် ၂၀	ရွှေမင်းသမီးနှင့် မောင်မောင်ရိုး	၂၀၉
မတ် ၂၁	ရွှေမင်းသမီးနှင့် မောင်မောင်ရိုး	၂၁၁
မတ် ၂၂	တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး	၂၁၃
မတ် ၂၃	တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး	၂၁၅
မတ် ၂၄	တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး	၂၁၇
မတ် ၂၅	ဂီတသမားနှစ်ယောက်	၂၁၉
မတ် ၂၆	ဂီတသမားနှစ်ယောက်	၂၂၁
မတ် ၂၇	သံသေတ္တာကြီး	၂၂၃
မတ် ၂၈	သံသေတ္တာကြီး	၂၂၅
မတ် ၂၉	သံသေတ္တာကြီး	၂၂၇
မတ် ၃၀	မိုက်မဲတဲ့ သတို့သမီး	၂၂၉
မတ် ၃၁	အဖေက ရွှေ၊ အမေက ငွေ၊ သားက ကြေးနီ	၂၃၁

***

နိဒါန်းစကား

လူကြီးဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက ကလေးတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့အခါမှာ မပါမဖြစ်တဲ့ အရာသုံးခုကတော့ မိုးပျံပူဖောင်းရယ်၊ သကြားလုံးရယ်၊ ပုံပြင်ရယ် ဖြစ်ပါတယ်။ လောကမှာ မိခင်နို့ မစို့ဖူးတဲ့ ကလေးတွေသာ ရှိပါတယ်။ ပုံနားမထောင်ဖူးတဲ့ ကလေးရယ်လို့ မရှိပါဘူး။

ပုံပြင်ဆိုတာ ကမ္ဘာမှာ အစောဆုံး ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ (ဝတ္ထု၊ ကဗျာ စတာတွေထက် စောတယ်) သမိုင်းဦး အနုပညာပုံစံ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့နောက်မှာ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင် စတဲ့ အနုပညာအသစ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ပေါက်ဖွားလာလာ လော့ကကြီးမှာ ကလေးတွေ မဆိတ်သုဉ်းသရွေ့ ပုံပြင်တွေဟာလည်း ဘယ်တော့မှ ဆိတ်သုဉ်းခန်းခြောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကလေးဘဝက ပုံပြင် နားထောင်ခဲ့တဲ့ သူတွေဟာ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့ အခါ ပုံပြောသူအဖြစ် တာဝန်ယူရလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူကြီးတိုင်း ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲတစ်ခုကတော့ ပုံပြင်ရှားပါးမှုပါပဲ။ ကလေးတွေ ပူဆာတိုင်း ပုံပြင်တွေကို တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး မရိုးမထပ်ရအောင် ပြောပြဖို့ ကိစ္စဟာ ပြဿနာ ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအခက်အခဲကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီပုံပြင်အတွဲကို တင်ဆက်ဖို့ စိတ်ကူး ရခဲ့ပါတယ်။

မူရင်းစာအုပ်ကတော့ ကနေဒါနိုင်ငံ ကိုးလ်စ်ပုံပြင်စာအုပ် ထုတ်ဝေ
ရေးကုမ္ပဏီက ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ စတက်ဖင်ဖင်း (Stephen Finn)ရဲ့ The
book of Bedtime stories စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဇန်နဝါရီ တစ်ရက်နေ့က စပြီး ဒီဇင်ဘာ သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့ အထိ
ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဝင်တိုင်း သင့်ကလေးကို တစ်ညကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကျစီ ပြောပြ
သွားနိုင်ဖို့ တစ်နှစ်စာ ၃၆၅ ပုဒ်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး ပုံပြင်
တွေထဲက ရွေးချယ်ထုတ်နုတ် စုဆောင်းထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကလေးတွေဟာ နောင်မှာ သားစဉ်မြေးဆက် လက်ဆင့်
ကမ်းစရာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့
ကတော့ ကလေးဘဝ ပုံပြင်နားထောင်သူ အဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ရှိခဲ့တဲ့ အကြွေး
ကို ဒီစာအုပ်ကလေးတွေနဲ့ လောကကြီးအား ပြန်ဆပ်ခွင့်ကြုံတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ
ကြည်နူးမိကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ် ခင်ဗျား။

မူလ ခြောက်အုပ်တွဲ ထုတ်စဉ်က ဦးရဲရဲဦး ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် ကလောင်ကွဲ
တစ်ခုနဲ့ပါ။ အခု ပြန်ထုတ်တော့ ကျွန်တော့်ကလောင် နာမည်အရင်း သစ္စာနီကိုပဲ
လိုလိုချင်ချင် တပ်လိုက်ပါတယ်။

သစ္စာနီ
(ဒီဇင်ဘာ ၂၀၁၅)

ဇန်နဝါရီ

ဘုရင်ကြီးမီးကွက်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့။ ငှက်တွေဟာ လူတွေထက် ပိုပြီး အသိဉာဏ်ရှိကြသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်လည်း မရှိဘူးတဲ့။ ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာကိုင်ရမယ်လို့ ပြောတဲ့ ဝန်ကြီးတွေလည်း မရှိဘူးတဲ့။ သူတို့ဟာ အမြဲတမ်း စုစုဝေးဝေး စည်းစည်းရုံးရုံး နေထိုင်ကြပြီး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ကို ပြောကြတယ်။ ဘယ်သူတော့ဖြင့် ငှက်ကလေးတွေ မွေးတယ်။ ဘယ်သူတော့ဖြင့် သေဆုံးသွားတယ်။ ဘယ်ငှက်ကလေးတွေဟာဖြင့် မိဘမဲ့ ဖြစ်နေတယ် စတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့ကွယ်။

သူတို့ အားလုံးဟာ အတူတူပဲ။ အရေးကြီးတယ် ဆိုတဲ့ ငှက်လည်း မရှိဘူး။ အမိန့် ပေးတဲ့သူလည်း မရှိဘူးတဲ့။ သူတို့ လိုက်နာကြတဲ့ ဥပဒေက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက ချစ်ခင်ခြင်းနဲ့ ရင်းနှီးခြင်းတဲ့။ သူတို့ဟာ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် စိတ်ဆိုးတာတွေ၊ မုန်းတီးတာတွေလည်း မရှိဘူးတဲ့။ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲကွယ်။ သူတို့ အမြဲ ပျော်နေကြတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ကောက်ကျစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူတို့အနားကို ရောက်လာတယ်။ သူက ငှက်တွေ ဒီလို စုစုဝေးဝေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြတာကို သိပ်ကြည့်မရဘူး။ ဒီတော့ သူက အကြံနဲ့ ဒေါင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

mgyoe.com

“ကိုရွှေဒေါင်း၊ ခင်ဗျားဟာ တခြားငှက်တွေနဲ့ စာရင် မယှဉ်သာအောင် ပိုလှသူ၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ဘာသာမနေဘဲ ဒီအရုပ်ဆိုးတွေနဲ့ လာတွဲနေတာလဲ”

ဒီစကားကို ကြားတော့ ဒေါင်းငှက်ကလည်း မာနတက်သွားတယ်။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဒီကောင်တွေနဲ့ အတူတူနေဖို့ မတူမတန်ဘူး ဆိုပြီး အုပ်စု ထဲက ခွဲထွက်သွားတယ်။ ကောက်ကျစ်တဲ့လူက သိမ်းငှက်ဆီကို သွားပြန်ရော။

“ကိုရွှေသိမ်း၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ် ဒီတောကြက်တွေနဲ့ ရင်းနှီး နေရတာလဲ။ ခင်ဗျားဟာ တခြား အကောင်တွေထက် ပိုပြီး သန်လဲ သန်မာ မြင့်လဲ မြင့်မြတ်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဟာ အမြင့်ဆုံး တိမ်တိုက်တွေထဲ ရောက်အောင် ပျံနိုင်တဲ့သူ။ တခြားအကောင်တွေကတော့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေ လောက်သာ ပျံနိုင်ကြတာ။ ခင်ဗျားနဲ့ မတူမတန်လိုက်တာဗျာ” လို့ ပြော တယ်။

အဲဒီစကားကို ကြားတော့ သိမ်းငှက် လည်း ဘဝင်မြင့်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ခွန်အား၊ သူ့ရဲ့ ချွန်ထက်တဲ့ လက်သည်းတွေနဲ့ ငှက်ကလေး တွေရဲ့ အသိုက်တွေကို ဖျက်ဆီးပြီး သူ နေထိုင်တဲ့ ဟိုကျောက်တောင်ထိပ်ကို ပြန်သွားတော့တယ်။

အဲဒီ ကောက်ကျစ်တဲ့ သူကတော့ ဖြည်း ဖြည်းချင်းပဲ ငှက်တွေ တစ်ကောင်ချင်း လိုက်ပြီး ရန်တိုက်ပေးတဲ့ စကားကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြော နေတော့တယ်။

ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ တော်ကြစို့။ ကောက်ကျစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ကြောင့် ငှက်လောကကြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားခဲ့သလဲ၊ ဇီကွက်

ကြီးကော ငှက်လောကမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဘုရင်ဖြစ်လာခဲ့သလဲ ဆိုတာ မနက်ဖြန် ညကျမှပဲ ဆက်ပြောပြတော့မယ်။

ဇန်နဝါရီ

ဘုရင်ကြီးဇီးကွက်

မနေ့က ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောမယ်နော်၊ ကောက်ကျစ်တဲ့လူကြီး တစ်ယောက် ကြောင့် ငှက်တွေ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် မတည့်ဘဲ ဖြစ်နေကြတာတော့ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငှက်လောကဟာ ဈေးထဲက ငါးစိမ်းတန်းနဲ့ တူနေတော့တယ်တဲ့။

ငှက်တွေဟာ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ရန်လိုကြ၊ ပုတ်ခတ်ကြ၊ မကောင်းပြောကြ၊ ထိုးကြဆိတ်ကြ၊ နောက်ဆုံး အင်အားကြီးတဲ့ အကောင်က အင်အားနည်းတဲ့ အကောင်ကို နှိပ်စက်ကြ၊ သတ်ကြနဲ့ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ မာနထောင်လွှားနေတဲ့ အဲဒီငှက်တွေကို ဘယ်သူကမှလည်း ဆုံးမစကားပြော လို့ မရဘူး။

‘တို့တွေ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး’ လို့ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ငှက်တွေက တွေးမိကြတယ်။ အဲသလိုနဲ့ သူတို့နဲ့ တခြား သဘောတူတဲ့ ငှက်တွေကို စု၊ ပြီးတော့ ငှက်ငယ်ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး ကျောက်တောင်ထိပ်မှာ ရှိတဲ့ သိမ်းငှက်ကြီးရဲ့ အသိုက်ဆီကို ရောက်အောင် လာခဲ့ကြတယ်။ ရောက်ကြ တော့ “ကျွန်ုပ်တို့ တရားမျှတမှု လိုချင်တယ်” လို့ အော်ကြတယ်။

သိမ်းငှက်ကြီး ထွက်လာတော့-

“သင်ဟာ ကျုပ်တို့အထဲမှာ အသန်မာဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ငှက်တွေ တစ်ကောင်အပေါ် တစ်ကောင် မတရား မနှိပ်စက် နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ” လို့ ပြောကြတယ်။

သိမ်းငှက်ကြီးက ဒီငှက်တွေကို သဘောကျ လက်ခံလိုက်ရ ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတယ်။ လက်ခံလိုက်ရင် သူဟာ ငှက်တွေရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်သွားမယ်ပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကောက်ကျစ်တဲ့ လူက အနားရောက်လာပြီး သိမ်းငှက်ကြီးကို တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

“သိမ်းငှက်ကြီး၊ မင်းက ဘုရင်လုပ်ဖို့

စိတ်ကူးနေတာလား။ တော်တော် ရူးသေးတာပဲ။ ဘုရင် ဆိုတာ ပြည်သူ့ ပြည် သားတွေရဲ့ အစေခံကွ။ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည် တိုးတက်အောင်၊ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေ ကောင်းစားအောင် အမြဲလုပ်နေရတဲ့ သူကွ။ အင်အားကြီးတဲ့သူက အင်အားနည်းတဲ့ကောင်ကို မတရား မနှိပ်စက်ရ အောင် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်နေရတဲ့ သူ။ ဒီတော့ ဇီးကွက်ကို ဘုရင်မြှောက် တာ ပိုကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ” လို့ သိမ်းငှက်ကြီးက မေးတော့ အဲဒီ လူက “ဇီးကွက်ဟာ မျက်လုံးကြီးက ပြူးနေပေမယ့် တစ်နေ့လုံး ဘာမှ မြင်ရတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ညကျမှသာ မြင်ရတာ။ တခြားငှက်တွေ နေရောင်ထဲမှာ ပျံသန်း နေတဲ့အချိန်သူက သူ့သစ်ခေါင်းထဲမှာ ငြိမ်ကုပ်နေရတာ။ ဒီတော့ တစ်နေ့လုံး မင်း ထင်ရာ လုပ်နိုင်တာပေါ့”

အဲဒီအကြံဉာဏ်ကို သိမ်းငှက်ကြီးက သိပ်သဘောကျ သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဇီးကွက်ကြီးကို ဘုရင်မြှောက်လိုက်ကြတယ်။ သူဟာ တခြားငှက်တွေ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတဲ့ တစ်နေ့လုံး သူ့ သစ်ခေါင်း ထဲမှာ အိပ်နေလေ့ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ငှက်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငှက်လောကကြီးဟာ ဟိုးအရင်ကလို ငြိမ်းချမ်း သာယာတဲ့ အခြေအနေကို ပြန်မရောက်တော့ဘူးတဲ့ ကလေးတို့ရယ်။

ဇန်နဝါရီ

ဖားမင်းသားလေး

တစ်ခါက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဆိုမှာ သိပ်လှတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မင်းသမီးကလေးပေါ့။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီမင်းသမီးလေးဟာ နန်းတော်ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရွှေဘောလုံးလေး တစ်လုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဆော့ကစားနေတယ်။ အဲဒီလို ကစားနေရင်းနဲ့ သူ့ဘောလုံးကလေးဟာ ဥယျာဉ်နံရံဆီကို လိုမ့်ဝင်သွားတယ်။ အနီးအနားက မြက်ခင်းတွေ၊ ချုံပုတ်တွေထဲမှာ ရှာပေမယ့်လည်း မတွေ့တော့ဘူးတဲ့။ မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ဘောလုံးကလေးကို နှမြောတော့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ငိုနေတာပေါ့လေ။

အဲဒီအချိန်မှာ အနားက ချုံပုတ်အောက်က တစ်ကိုယ်လုံး သစ်ရွက်ကလေးတွေလို စိမ်းနေတဲ့ ဖားကလေးတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာပြီး ဒီလို ပြောတယ်တဲ့။

“ငိုမနေပါနဲ့ မင်းသမီးလေးရယ်၊ မင်း ငါ့ကို ကတိပေးရင် မင်းရဲ့ ဘောလုံးကလေးကို ရအောင် ငါပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်တဲ့။ ဘာကတိတွေ ပေးရမလဲ ဆိုတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ မင်းဘေးနား ငါ့ကို ထိုင်ခွင့်ပေးရမယ်။ မင်းစားတဲ့ ရွှေလင်ပန်းမှာ မင်းနဲ့အတူ စားသောက်ခွင့် ပြုရမယ်။ ညကျရင်လဲ မင်း ခုတင်ပေါ်မှာ မင်း အိပ်ရာဘေး ငါ့ကို အိပ်ခွင့်ပြုရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

မင်းသမီးလေးဟာလည်း သူ့ဘောလုံးကလေးကို သိပ်လိုချင်နေတော့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ မင်းသမီးလေးဆီက ကတိလည်းရရော ဖားကလေးက သူ မျိုချထားတဲ့ ရွှေဘောလုံးကလေးကို ပြန်အန်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ဘောလုံးကလေးကိုလည်း မြင်ရရော မင်းသမီးကလေးဟာ ဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူပြီး အဲဒီနားက ထွက်ပြေးသွားတော့တယ်။ ဖားကလေးကိုရော၊ သူပေးလိုက်တဲ့ ကတိကိုရော မေ့သွားတယ် ဆိုပါတော့ကွယ်။

အဲဒီအချိန် နန်းတော်ကြီးထဲမှာ ဘုရင်ကြီးကလည်း ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ ညစာစားပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေတယ်။ တစ်နေ့လုံး ဆော့ကစားနေရလို့ ဆာလောင်နေတဲ့ မင်းသမီးလေးကလည်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အားရပါးရ စားဖို့ ပြင်တော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ တံခါးဝကနေပြီး အက်ကွဲကွဲအသံနဲ့ ပြောတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ကြားလိုက်ကြရတယ်။

“မင်းသမီးလေး၊ မင်း ပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို မေ့သွားပြီလား။ ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူး။”

လူတွေက ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီ စကားတွေကို ပြောနေတဲ့ သူက အရပ်ဆိုးတဲ့ ဖားကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ်။ မင်းသမီးကလေးလည်း ထိတ်လန့်သွားတယ်။ သူ့အဖေ ဘုရင်ကြီး ဘေးကို ပြေးသွားရင်း “အဖေရေ ကယ်ပါဦး” လို့ အကူအညီတောင်းတော့တာပေါ့။ တရားမျှတမှုကို ကြိုက်တဲ့ ဘုရင်ကြီးကတော့ ဖားကလေးကို အကြောင်းစုံ မေးကြည့်တယ်။

အစအဆုံး သိရတော့ မင်းသမီးလေးကို-

“သမီးတော်၊ တို့ မဟာမျိုး မဟာနွယ်တွေဆိုတာ ကတိကို မချိုးဖျက်ရဘူး။ သမီးတော် သူ့ကို အဲဒီလို ကတိပေးခဲ့တယ် ဆိုရင် ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေတော့” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ မင်းသမီးလေးလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဖားကလေးကို ကောက်ယူ သူ့ဒူးပေါ်မှာ တင်ပြီး သူ့စားတဲ့ ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ကျွေးရတော့တယ်။ သူကတော့ သိပ်သာနေပေမဲ့ ဖားကလေးကို မြင်တော့ ရွံ့ပြီး စားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ တခြားလူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေတော့ ရှက်လိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။

ဖားကလေးက သူစားလို့ ဗိုက်လည်းဝရော “ကဲဟေ့... ဗိုက်ပြည့်လို့ ငါတော့ အိပ်ချင်လာပြီ။ မင်း အိပ်ရာထဲကို ခေါ်သွားပေတော့” လို့ ပြောလိုက် တယ်။ ကဲလည်းကဲတဲ့ ဖားကလေးနော်။ ဒီတစ်ခါတော့ လူတွေကလည်း မအောင့်နိုင်ဘဲ ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့။ မင်းသမီးကလေးဟာလည်း ဖားကလေး ကို လွန်လွန်းတယ်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတော့တယ်။

ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီ လောက်ပဲတော်စို့နော်။ မနက်ဖြန် ညကျမှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့ ကွယ်။

ဇန်နဝါရီ

ဖားမင်းသားလေး

မင်းသမီးလေးဟာ ငိုချင်စိတ်နဲ့ ထမင်းစားပွဲက ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိပ်ခန်းလည်း ရောက်ရော အခန်းထဲ ဝင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက် တယ်။ မင်းသမီးလေး နောက်က ပါလာတဲ့ ဖားကလေးဟာ တံခါး မပိတ်ခင် အခန်းထဲကို ဆတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်တာကို မင်းသမီးလေး မသိလိုက်ဘူး။

ဖားကလေးဟာ မင်းသမီးလေးရဲ့ ခြေထောက်ကြားကနေ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ အိပ်ရာဆီ သွားပြီး ခုတင်ပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်တယ်။ မင်းသမီးလေး ဟာ သူ့အိပ်ရာဆီ ရောက်ပြီး အိပ်ပါမယ်လုပ်တော့မှ အိပ်ရာခင်းပေါ်က ဖား ကလေးကို မြင်သွားတော့တယ်။ ကြောက်လန့်စိတ်နဲ့ လန့်အော်မိမတတ် ဖြစ် သွားတယ်။ ပထမတော့ ဖားကလေးကို ယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်မယ် လို့လည်း တွေးမိတယ်။ နောက်တော့ သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းလိုက်တယ်။ အဖေ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်လာတယ်။ မိဘစကားကို နားထောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မင်းသမီးလေးဟာ ဖားကလေးရဲ့ဘေးက အိပ်ရာပေါ်လည်း လှဲအိပ်လိုက်ရော ဗြူးနိုးဆို ဖားကလေးဟာ အင်မတန်လှပတဲ့ မင်းသားလေးအသွင်ကို ပြောင်းသွားတော့တယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ အဲဒီအဖြစ် ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြလွန်းလို့ စကားတောင် မပြောနိုင်ဘူး။

မင်းသားလေးဟာ-

“တကယ်တော့ ငါဟာ မဝေးလှတဲ့ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်က ထီးမွေ ဆက်ခံရမယ့် မင်းသားလေး တစ်ပါးပါ။ ကောက်ကျစ်တဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကျိန်ဆဲလို့ ခုလို ဖားကလေးဘဝ ရောက်နေရတာ။ အခု တော့ သစ္စာရှိတဲ့ သင် မင်းသမီးလေးကြောင့် ဒီကျိန်စာကနေ လွတ်မြောက် သွားပါပြီ။ ငါ့နိုင်ငံကို ခေါ်သွားပြီး မင်းကို မိဖုရားမြှောက်မယ်” လို့ ပြောလိုက် တယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ဘုရင်ကြီးနဲ့ နန်းတွင်းသားတွေ သိတော့ ဝမ်းသာ ကြတာပေါ့။ မိဘစကားကို နားထောင်တဲ့ မင်းသမီးကလေးလည်း မိဖုရား ဖြစ်သွားတော့တယ်တဲ့ကွယ်။

ဇန်နဝါရီ

မင်းသားလေး မောင်သူရ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဆင်းရဲတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်တဲ့။ သူ့မှာ သားတော်လေး တစ်ပါးလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီမင်းသားလေးကို ရဲရင့်လို့ မောင်သူရ ခေါ်ကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ မောင်သူရလေးကို ခေါ်ပြီး အာဏာလွှဲပေးရင်း ဒီလို ပြောရှာတယ်။

“သားတော်လေး၊ တို့နိုင်ငံဟာ အခက်အခဲတွေ တွေ့နေရပြီ။ ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းလို့ တို့နန်းတော်တစ်ခုလုံးလဲ ငတ်တော့မယ်။ ဒီတော့ မင်းတိုင်းပြည်ကနေ ထွက်ပြီး မင်းရဲ့ ကောင်းတဲ့ကံကို ရှာပေတော့။ ငါ့ရဲ့ စီးတော်မြင်း မြင်းဖြူကိုလဲ ယူသွားပေတော့” လို့ မိန့်မှာသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဖခင်စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်တဲ့ မင်းသားလေးဟာ သူတို့နိုင်ငံကနေ မြင်းဖြူကြီး စီးထွက်ခဲ့တယ်တဲ့ကွယ်။

မင်းသားလေးဟာ တစ်တောင်ထစ်တောင်တက် မြင်းကြီးနဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း၊ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ၊ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ အိမ်လွမ်းတဲ့စိတ်ကို ဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့အတွက် လမ်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း သီချင်းတွေ ဆိုလာခဲ့တယ်။

အဲဒီသီချင်းသံကို သူ စီးလာတဲ့ မြင်းဖြူကြီးက ကြားတော့-

“အင်း... မင်းရဲ့ သီချင်းသံတွေဟာ မင်းရဲ့ သန့်စင်တဲ့ နှလုံးသားထဲက ထွက်လာတာပဲ။ လူငယ် တွေရဲ့ ရိုးသားတဲ့ သဘာဝအတိုင်းပဲလို့ ငါ ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကံကြမ္မာကောင်းနဲ့ တွေ့အောင် ငါ ကူညီမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ရဲ့စကားကို နားထောင် ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

သူ စီးလာတဲ့ မြင်းရဲ့ ပါးစပ်က လူသံထွက် ပြီး စကားပြောတာ ကြားရတော့ ပထမ မင်းသား လေးဟာ အံ့ဩသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မြင်းဖြူကြီးကို ဘာမေးခွန်းတွေမှ မေးမနေတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ စကားကို နားထောင်ပါမယ်လို့သာ ကတိပေး လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သူ့အဖေ ခိုင်းလို့သာ ‘ကံကြမ္မာကောင်း’ ဆိုတာကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ ကံကြမ္မာကောင်း ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိမှန်းလည်း မသိ။ လေးထောင့်လား၊ အဝိုင်းလား၊ ဖြူ သလား၊ မည်းသလားလည်း မသိ ဖြစ်နေတာ ကိုး။

အဲသလို ကတိပေးပြီးလို့ မကြာခင် မှာပဲ သူတို့ဟာ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို ရောက်သွားကြတယ်။ စီးတော်မြင်း ဖြူကြီးဟာ မြေပြင် တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး မြေပြင်ကို ခွာနဲ့ပေါက်ပြီး အချက်ပြ တယ်။ အဲဒီမြေကြီးကို တူးလိုက်တဲ့အခါ လျှို့ဝှက်လိုက်ခေါင်းကြီးကို တွေ့ရ တယ်။ ဂူနံရံတွေက ရွှေရောင်တောက်ပနေလို့ ရွှေဂူကြီးလို့ ခေါ်နိုင်တာပေါ့။

မြင်းဖြူကြီးက-

“အင်း... ကိစ္စတစ်ခုတော့ ပြီးပြီ မင်းသားလေး။ အခုပဲ မြို့ကို ရောက် အောင်သွားပြီး နန်းတော်ထဲမှာ ခစားနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးတော့။ တစ်ခုတော့ သတိထားရမယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းသားလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြော ရဘူး။ အဲဒီ နန်းတော်မှာ မင်းသားလေးဟာ စကားမပြောတတ်တဲ့ အ,အယောင် ဆောင်နေရမယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုစကားမျိုးကို ပြောပြော၊ မေးမေး မင်းသား လေးက ဗျာ... ဗျာ... ဗျာ... ဆိုတာက လွဲပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောရဘူး။ အဲဒါဆို

မင်းသားလေးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကို အလိုရှိတဲ့အခါ
 ဒီနေရာကိုလာမြေပြင်ကိုဖနောင့်သုံးချက်ပေါက်လိုက်ရင်ကျုပ် ထွက်လာခဲ့မယ်”
 လို့ ပြောတယ်။

မင်းသားလေးလည်း စီးတော်မြင်း ပြောသမျှ လက်ခံပြီး အဲဒီနေရာ
 က ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ မြို့ကို ရောက်ရှိ သွားတော့တယ်
 တဲ့ကွယ်။

ဇန်နဝါရီ

မောင်သူရနှင့် မင်းသမီးသုံးဖော်

မင်းသားလေး အဲဒီမြို့တော်ကို ရောက်သွားတဲ့အချိန်ဟာ မြို့တော်တစ်ခုလုံး ပူဆွေးသောက ရောက်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မြို့တော်ရဲ့ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာ အလံနက်တွေကို တစ်ဝက် လွင့်ထူထားကြတယ်။ ဝမ်းနည်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေါ့ကွယ်။ မြို့တော်ထဲက လူတွေဟာလည်း ကြေကွဲတဲ့ မျက်နှာ တွေနဲ့ အဲဒီအကြောင်းတွေကို တဖွဖွ ပြောနေကြတယ်။ မင်းသားလေးက သွားနားထောင်တော့ ဒီလို ကြားရတယ်။

အရင်တုန်းက ဒီမြို့တော်ဟာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အရပ် ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ဒီမြို့ကို ခေါင်းကိုးလုံးရှိတဲ့ နဂါးကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာတယ်တဲ့။ ဘုရင့်စစ်သည်တော်တွေ ပိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြပေမယ့် ဒီနဂါးကြီးကို မနိုင်ကြဘူးတဲ့။ နဂါးကြီးက ဘုရင်ကြီးကို အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းဆိုတယ်။ လာမယ့် လပြည့်နေ့ညကျရင် ဘုရင်ကြီးရဲ့ သမီးတော်သုံးပါး ကို နဂါးကြီးနေတဲ့ သားရဲတွင်းဂူကြီးဆီ ပို့ပေးရမယ်။ ပို့မပေးရင် တစ်မြို့လုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်တဲ့။

ဘုရင်ကြီးဟာ ဒီရက်မတိုင်မီ နဂါးကြီးကို သတ်ရအောင် သူ့ဆီက အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံး သူရဲကောင်းတွေကို ရွေးလွှတ်ပေးမယ့် ဘယ်သူမှ

mgyoe.com

မနိုင်ဘူးတဲ့။ လွှတ်လိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းတွေသာ တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာနိုင်လို့ နောက်သွားရဲတဲ့လူ မရှိတော့တဲ့ အချိန် ဖြစ်နေတယ်။ မင်းသားလေးက နန်းတော်ကို ဘယ်က သွားရလဲလို့ စူးစမ်းပြီး အဲဒီကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲကို ဖြတ်သွားတော့ မောင်သူရဟာ မင်းသမီးလေး သုံးယောက်နဲ့ တွေ့ရတယ်။ မင်းသမီးလေးတွေဟာ စိုးရိမ်သောကြောင့် နေလောင်တဲ့ ပန်းကလေးတွေလို ညှိုးနွမ်းနေပေမယ့် သူတို့အလှတွေကတော့ ပေါ်လွင်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်တဲ့ အငယ်ဆုံး မင်းသမီးလေးကို မောင်သူရက မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်း ချစ်ခင်သွားတော့တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူက အဲဒီ မင်းသမီးကလေးကို ပန်းဖြူဖြူလေးတစ်ပွင့် ခူးပေးပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။

မင်းသမီးလေးက-

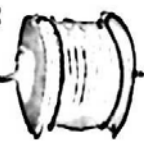
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ရဲ့ အပြုံးကို မြင်ရတာ ရင်ထဲကို နွေးသွား တာပဲ။ ရှင့် နာမည် ဘယ်သူလဲဟင်” လို့ မေးတယ်။

မောင်သူရကလည်း

စီးတော်မြင်းကို ကတိခံထားလေတော့ “ဗျာ... ဗျာ... ဗျာ” လို့ပဲ ပြန်ပြောနိုင် ရှာတယ်။

မင်းသမီးလေးက-

“အို... ရှင်က သနားစရာ၊ စကားမပြောတတ်ဘဲ ဆွံ့အနေတဲ့ သူ ကိုး။ အင်းလေ... ကျွန်မတို့ ကံကြမ္မာ ဆိုးနဲ့ တိုးတဲ့နေ့ အထိပေါ့။ ရှင့်အပြုံး ဟာ ကျွန်မအတွက် အားဆေး တစ်ခွက်ပါပဲ” လို့ ပြောတယ်။ မောင်သူရက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် တယ်။ ကျန်တဲ့ မင်းသမီး နှစ်ယောက်ကလည်း မောင်သူရကို “ဘယ် ကလာခဲ့သလဲ ဘယ်

သွားမလို့လဲ၊ ဘာအတွက် လာခဲ့တာလဲ” လို့ မေးပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မောင်သူရက “ဗျာ... ဗျာ... ဗျာ” လို့ပဲ ခွန်းတုံ့ပြန်တော့ မင်းသမီးလေးတွေက မောင်သူရကို ‘မောင်မောင်ဗျာ’ လို့ပဲ ခေါ်ကြတော့တယ်။

မောင်မောင်ဗျာရဲ့ အပြုံးဟာ သူတို့အတွက် အားဆေးဖြစ်နေတယ်။ မောင်သူရ သူတို့အနားမှာ ရှိနေခိုက်မှာ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ပူပန်သောကကို တောင် ခဏမေ့နေကြတယ်တဲ့။ အပြုံးဆိုတာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ အရာပဲ နော်။

ဘယ်လိုပဲ မေ့လျော့နေပေမယ့် လပြည့်ခါနီးရက်ကို ရောက်လာတယ်။ မင်းသမီးလေး သုံးဖော်လည်း နဂါးကြီးနဲ့ တွေ့ရမယ့် အရေးကို တွေးပြီး မပျော်နိုင် ကြတော့ဘူး။ မောင်သူရလေးဟာ အလစ်ထွက်ပြီး ရွှေဂူကြီးရှိရာကို လာခဲ့တယ်။ မြေပြင်ကို ဖနောင့်နဲ့ သုံးချက် ပေါက်လိုက်တော့ သူ့စီးတော်မြင်း ထွက်လာ တယ်။ မောင်သူရလေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်တာပေါ့။ စီးတော် မြင်းက-

“အေးလေ၊ နောက်နေ့ လထွက်ချိန်ကျရင် တို့ အဲဒီနဂါးဂူကို သွားကြ တာပေါ့။ အခုတော့ နေလဲ ဝင်ပြီ၊ အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ၊ တစ်ရေးတစ်မော အိပ် လိုက်ကြဦးစို့” လို့ အေးအေးလူလူ ပြောသတဲ့ကွယ်။

ကဲ... ကလေးတို့လည်း အိပ်လိုက်ကြဦး။ မနက်ဖြန်ကျမှ နဂါးခေါင်း ကိုးလုံးကို မောင်သူရလေး ဘယ်လို အနိုင်ယူခဲ့တယ် ဆိုတာ နားထောင်တော့ နော်။

ဇန်နဝါရီ ၇

မောင်သူရနှင့် နဂါးခေါင်းကိုးလုံး

နောက်နေ့ဟာ လပြည့်နေ့ပဲ။ မပျော်မရွှင် ဖြစ်နေကြတဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မင်းသမီး သုံးပါးဟာ ကြိုတင်ပေးထားရတဲ့ ကတိစကားအတိုင်း ခေါင်းကိုးလုံးနဂါး နေတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးကို သွားကြရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မောင်သူရကတော့ သူ့စီးတော်မြင်းပြောတဲ့ ရွှေဂူကြီး ထဲက ကျောက်သေတ္တာကြီးကို သွားဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ ရှေးခေတ်သူရဲကောင်း တစ်ပါးရဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ အင်မတန် ခိုင်ခံ့ပြီး မီး မလောင်နိုင်တဲ့ သံချပ်ကာအင်္ကျီရယ်၊ သံခေါင်းစွပ်ရယ်၊ ဒိုင်းကြီးတစ်ခုရယ်၊ ရှည် လျားပြီး အသွားအင်မတန်ထက်တဲ့ ဓားကြီး တစ်ချောင်းရယ်။

“ကဲ...ဒါတွေကို မင်း ဝတ်ပေတော့၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုစီး။ နဂါးကြီးဆီ တို့ သွားကြတာပေါ့” လို့ စီးတော်မြင်းက ပြောသတဲ့။

မင်းသမီးလေး သုံးပါးဟာ နဂါးကြီးကို ခုလို ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရ တော့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့သွားကြတယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံ ကြီးနဲ့ ဟိန်းဟောက်နေတဲ့ နဂါးကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲက မီးတောက်မီးလျှံတွေက လည်း အဆက်မပြတ် ထွက်နေတယ်တဲ့။ ခေါင်းကြီးတွေကလည်း အကျည်းတန် လိုက်တာ ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့တဲ့။ သူတို့တော့ ဒီနဂါးကြီး

လက်ချက်နဲ့ သေတော့မယ်လို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်က ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ သူက လှပတဲ့ မြင်းဖြူကြီးကို စီးပြီး နဂါးကြီးနားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ချဉ်းကပ်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ သံခေါင်းစွပ် စွပ်ထားလေတော့ မျက်နှာကို မမြင်ရဘူး။ ဒီတော့ ဒီလူစွမ်းကောင်းဟာ သူတို့ဆီမှာ ခစားနေတဲ့ မောင်မောင်ဗျာ လို့လည်း သူတို့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကယ်တင်မယ့်သူ ရောက်လာ တယ် ဆိုတော့ သူတို့ ဝမ်းသာသွားကြတာပေါ့။

နဂါးကြီးဟာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ လွှတ်တာကို မောင်သူရက ခိုင်းနဲ့ ကာတယ်။ သံချပ်ကာ အင်္ကျီကလည်း မီး မလောင်နိုင်ဘူး။ သူ့ ဓားနဲ့ မိလောက်တဲ့ နေရာအထိ မြင်းနဲ့ ကပ်သွားပြီး လက်ထဲကဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်တယ်။ ဓားဟာ ထက် လည်းထက် မောင်သူရလေးကလည်း ရဲရဲရင့်ရင့် တအား ခုတ်လိုက်တာမို့ နဂါးခေါင်းဟာ လည်ပင်းက တိခနဲ ပြတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ချက်ချင်းလိုလိုပဲ အဲဒီနေရာမှာ ခေါင်းအသစ်တစ်လုံး ထပ်ထွက်လာ တယ်တဲ့။ ခုတ်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ကြာတော့ မောင်သူရလေး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျပြီး အရှုံးပေးရတော့မလို့ ဖြစ်လာတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အငယ်ဆုံး မင်းသမီးလေးဟာ သူ့လက်ထဲက ပန်းဖြူဖြူ လေးကို အဲဒီလူစွမ်းကောင်းဆီ ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီပန်းကလေးဟာ မောင်သူရအတွက် အားဆေး ဖြစ်သွားတယ်။ မောင်သူရလေးဟာ တအားတက် လာပြီး နဂါးခေါင်းတွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တံစဉ်နဲ့ တွေ့တဲ့ ကောက်ပင်တွေလိုပဲ ခေါင်းတွေ ဟာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျပြီး မြေပြင်မှာ ပြန့်ကျဲကုန်တယ်။ သွေးတွေ ချောင်းစီးနေတဲ့ အဲဒီမြေပေါ်ကို ခေါင်းမပါ တော့တဲ့ နဂါးကိုယ်ကြီးဟာ ဗုန်းခနဲ လဲကျပြီး သေပွဲဝင်သွားတော့တယ်။ မောင်သူရ လေးဟာ နဂါးခေါင်းက လျှာတွေကို

ဖြတ်ပြီး မြင်းကုန်းနှီးအိတ်ထဲ ထည့်လို့ အဲဒီနေရာက ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။

မင်းသမီးလေးသုံးပါးနဲ့ ဘုရင်ကြီးလည်း အပျော်ကြီးပျော်ပြီး နန်းတော်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကို မောင်သူရလေးက တံခါးဝက ဆီးကြိုနေတာတွေ့ရတော့ မင်းသမီးငယ်လေးဟာ ဒေါသဖြစ်ပြီး-

“မောင်မောင်ဗျာ၊ နင်ဟာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ဒုက္ခိတပဲ။ တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ နင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ငါ့ကို နင့်အပြုံးလေးနဲ့ မနှုတ်ဆက်နိုင်ဘူးလား” လို့ စကားနာ ထိုးလိုက်တယ်။

မောင်သူရကလေးကတော့ “ဗျာ...ဗျာ...ဗျာ” လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူ့အခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ မင်းသမီးငယ်လေးဟာ ပန်းပွင့်ဖြူလေးကို သူ့ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပြန်တွေ့ရတယ်။ အဲဒီပန်းလေးကို ဘယ်သူက ဒီနေရာမှာ ပြန်လာထားတာလဲလို့ တွေးလို့မရဘဲ ဖြစ်နေရှာသတဲ့ကွယ်။

ကဲ... မနက်ဖြန်ကျမှပဲ မောင်သူရလေး ဇာတ်သိမ်းပုံပြင်ကို နားထောင်တော့ကွယ်၊ ဟုတ်လား။

ဇန်နဝါရီ

မောင်သူရနှင့် ရွှေပန်းသီး

သမီးတော် အငယ်ဆုံးကလေးက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူတို့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကို သတိရနေတယ်။ ကြာတော့ တစ်နှစ်တစ်နှစ်တွေတွေ ဖြစ်လာ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်ကြီးက သူ့သမီးသုံးပါးလုံးကို ခေါ်လိုက်တယ်။

“ငါတို့နိုင်ငံတော်ဟာ အခုတော့ ဘေးဒုက္ခအပေါင်းက ကင်းဝေးပြီး ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်နေပြီ။ အခုအချိန်ဟာ ငါ့သမီးတော်သုံးပါး လက်ထပ်ရမယ့် အချိန်ပဲ။ ကြင်ရာတော် ရွှေပွဲကို ကျင်းပရမယ်” လို့ ပြောတယ်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်က မင်းပျိုမင်းလွင်တွေကိုလည်း ဖိတ်လိုက်တယ်။ ကြင်ရာတော် ရွှေပွဲ ကျင်းပတဲ့နေ့မှာ နန်းတော်ရင်ပြင်ထဲကို အနယ်နယ် အရပ် ရပ်က သူရဲကောင်းတွေနဲ့ မင်းသားတွေ စုဝေး ရောက်ရှိနေတာပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ မင်းလုလင်လုပ်နေတဲ့ မောင်မောင်ဗျာကိုလည်း အရောရောအနှောနှော တွေ့ရ တယ်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘုရင်ကြီးက သမီးတော် သုံးပါးရဲ့ လက်ထဲကို ရွှေပန်းသီး တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ထည့်ပေးပြီး-

“သမီးတော်တို့ဟာ တစ်ယောက်ချင်း ကိုယ့်လက်ထဲက ပန်းသီးကို ရှေ့က လူအုပ်ထဲကို ပစ်မြှောက်လိုက်ကြရမယ်။ အဲဒီပန်းသီးကို ဖမ်းမိတဲ့သူ ဟာ ပန်းသီးရှင် သမီးတော်ရဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲ။ သမီးတော်ကို အဲဒီလူနဲ့ လက်ထပ်

ပေးစားမယ်” လို့ အားလုံးကြားအောင် ကြေညာလိုက် တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သမီးတော်ကြီးနှစ်ပါးက အရင် တစ်လှည့်စီ ပန်းသီးတွေကို ပစ်မြှောက်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီပန်းသီးတွေကို လူအုပ်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ရပ်ဝေး က မင်းသားနှစ်ပါးက တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ ရသွားကြတယ်။ နောက်ဆုံး အငယ်ဆုံး သမီးတော်လေးရဲ့ ပန်းသီးက မောင်မောင်ဗျာဆီ ရောက်သွားပြီး မောင်မောင်ဗျာက လက်နဲ့ အသာအယာ ဖမ်းယူလိုက်တယ်။

သူ့ ပစ်လိုက်တဲ့ ပန်းသီးကို မောင်မောင်ဗျာ ရသွားတာ မြင်တော့ မင်းသမီးလေးဟာ စိတ်ပျက်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ သူ့အိပ်မက်ထဲက ကယ်တင်ရှင် လူစွမ်းကောင်းနဲ့တော့ လွဲရပြီပေါ့။ သူ့ခမျာ ကံဆိုးလိုက်တာ။ မင်း လုလင် လုပ်နေတဲ့ ဒီအဆွဲအအ မောင်မောင်ဗျာနဲ့မှ လက်ထပ်ရတော့မယ်လို့ တွေးမိတာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ မောင်မောင်ဗျာက သူ့ဘေး နား ကပ်လာပြီး “ကျွန်တော့်နာမည် မောင်မောင်ဗျာ ပါဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ သတို့သားလောင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မယုံမကြည် ဖြစ်နေတဲ့ မင်းသမီးလေးကိုလည်း သူ့အိပ်မက်ထဲက သူ ဖြတ်ထားတဲ့ နဂါးကြီးရဲ့ လျှာတွေကို သက်သေထုတ် ပြလိုက်တယ်။ မင်းသမီးလေးလည်း အဲဒီတော့မှ ပျော်ရွှင်သွားတော့တာပေါ့။ မောင်မောင်ဗျာလို့ နာမည် တွင်သွားတဲ့ သူ့ရဲကောင်း မင်းသားလေး မောင်သူရဟာ သူ့နိုင်ငံကိုလည်း ရွက် သင်္ဘောတွေနဲ့ စားရေရိက္ခာတွေ တင်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့အဖို့ကတော့ သူ ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ‘ကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာ’ ကို တွေ့သွားပြီပေါ့လေ။

တချို့လူတွေကတော့ အဲဒီ မင်းသားလေး မောင်သူရဟာ ကမ္ဘာမြေ တစ်နေရာက ရွှေဂူကြီးထဲမှာ သူ့စီးတော်မြင်းကြီးနဲ့အတူ သူ့ဆီက အကူအညီ တောင်းခံလာမယ့် သူတွေကို ယနေ့တိုင်အောင် စောင့်မျှော်နေရှာတယ်လို့ ယုံကြည်နေကြလေရဲ့ကွယ်။

ဇန်နဝါရီ

သိုးကျောင်းသားကလေး

ကလေးတို့ရေ... အသိဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သိုးကျောင်းသားလေး ပုံပြင်ကို ကော ကြားဖူးကြပြီလား။ ပုံပြင်လေးက ဒီလိုကွဲ့။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ သိုးကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့။ သူ ကျောင်းရတဲ့ သိုးတွေက အများကြီးတဲ့။ အဲဒီသိုးတွေ အားလုံးကလည်း အင်မတန် အမေးအမြန်း ထူကြတယ်တဲ့။ သူ့ခမျာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့သိုးတွေ ကြံကြံဖန်ဖန်မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေနေရတာနဲ့ပဲ မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသတဲ့။ ကြာတော့ သူလည်း အင်မတန် ဉာဏ်ရှိလာတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲလို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်။

ဒီသတင်းစကားတွေက ဘုရင်ကြီးနားကို ပေါက်ကြားသွားတော့ ဘုရင်ကြီးက အဲဒီ သိုးကျောင်းသားလေးကို သူ့ရှေ့ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။

“မင်းကို ငါ မေးခွန်းသုံးခု မေးမယ်။ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်ရင် မင်းကို ငါ့သားအရင်းလိုပဲ လက်ခံမယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပထမမေးခွန်းက ဒီလိုတဲ့။

(၁) “ပင်လယ်ထဲမှာ ရေစက်ကလေးတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ” တဲ့။
သိုးကျောင်းသားလေးက-

“အင်း... အရှင်မင်းကြီးရဲ့ မေးခွန်းက တော်တော် ခက်ခဲတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ဖြေပါ့မယ်။ အရှင်ဆုံး အရှင်မင်းကြီးက ပင်လယ်ကို စီးဝင်နေတဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မြစ်တွေ အားလုံးကို ရပ်အောင် လုပ်ပေးပါ။ ဒီတော့မှ ပင်လယ်ဟာ ဆက်ကြီးထွား မလာနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့မှပဲ ပင်လယ် ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရေစက်တွေကို အမှန်အတိုင်းရအောင် ကျွန်တော် ရေနိုင်ပါမယ်” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးက ပြုံးပြီးပဲ နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့-

(၂) “ကဲ... အခု ဒုတိယမေးခွန်းကို မေးမယ်။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ” တဲ့။

သိုးကျောင်းသားလေးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ် သုံးခုထဲမှာ ရှိတဲ့ ဘိန်းစေ့ (ဘိန်းပင်ရဲ့ အစေ့လေးတွေ) ကို ထုတ်လိုက်ပြီးတော့ ရေတွက်နေဟန် ပြုလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကြဲချလိုက်ပြီး-

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး ရေတွက်လို့ ပြီးပါပြီ။ ကောင်းကင် ထက်မှာ ရှိတဲ့ ကြယ်ပွင့်လေးတွေရဲ့ အရေအတွက်ဟာ ဟောဒီ ဘိန်းစေ့ ကလေးတွေရဲ့ အရေအတွက်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ အရှင်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်သာ ရေတွက်ကြည့်တော်မူပါတော့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးက ပြုံးပြန်တယ်။ ပြီးတော့-

(၃) “ကဲ... ငါ နောက်ဆုံးမေးခွန်း မေးမယ်။ သံသရာမှာ စက္ကန့်ပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိသလဲ” တဲ့၊ မေးလိုက်ပြန်တယ်။

သိုးကျောင်းသားလေးက-

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့အစွန်းမှာ စိန်တောင်ကြီး တစ်တောင် ရှိတယ်။ ငှက်တစ်ကောင်ဟာ အဲဒီတောင်ကို ရောက်အောင် အနှစ် တစ်ရာ ပျံသန်းရတယ်။ အဲဒီငှက်ဟာ သူ့ရဲ့ချွန် ထက်တဲ့ လက်သည်းတွေနဲ့ အဲဒီတောင်ကို ဆိတ်ဖဲ့ယူသွားတယ်။ အဲဒီတောင်ကြီး လုံးဝ ပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားမှ သံသရာရဲ့ ပထမဆုံးစက္ကန့်ဟာ ကုန်ဆုံးတယ်။ ကဲ... ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ အရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အတူတကွ သံသရာဆုံးအောင် စောင့်ကြစို့၊ အဲဒါမှ စက္ကန့်တွေကို ရေလို့ ရလိမ့်မယ်”

ဒီအဖြေ ကြားတော့ သဘောကျပြီး ဘုရင်ကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တယ်။

“မင်းဟာ တကယ်ညဏ်ရှိတဲ့ ကလေးပဲ၊ ငါ့ကတိအတိုင်း မင်းကို ငါ့

သားတော်အဖြစ် မွေးစားတော်မူမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သိုးကျောင်းသားလေးက “အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ယူရင် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သိုးအုပ်တွေကိုလဲ ယူရမယ်” လို့ ပြောတော့ ဘုရင်ကြီးလည်း လက်ခံလိုက်ရတယ်။ အဲသလိုနဲ့ အဲဒီနိုင်ငံမှာ သိုးကျောင်းသားလေးက အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်လာတယ်။ ဘုရင်ကြီးကတော့ သိုးကျောင်းသားလေးရဲ့ သိုးတွေကို ကျောင်း နေရတော့တယ်တဲ့။

ကြက်မနှစ်ကောင်

ကြက်မနှစ်ကောင်ဟာ ဆန်စေ့လေး တစ်စေ့အတွက် ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီ ဆန်စေ့ကို ငါ စားသင့်တယ်။ သူ စားသင့်တယ်ပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ဟာ ကြက်ဖကြီးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံမယ်ဆိုပြီး ကြက်ဖကြီးဆီ သွားရှင်းပြ ကြတယ်။ ကြက်ဖကြီးက နားထောင်ပြီး “အဲဒီဆန်စေ့ကို ငါ့ဆီ ယူလာခဲ့လို့” ပြောတယ်။ သူ့စကားကို နာခံပြီး ကြက်မနှစ်ကောင်က ယူလာတယ်။ ဆန်စေ့ လည်း သူ့ရှေ့ ရောက်လာရော ကြက်ဖကြီးက ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး မျိုချ လိုက်တယ်။

“တော်တော် မတရားတာပဲ”

ကြက်မနှစ်ကောင်က လုံးဝ မကျေနပ်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ တောထဲကို သွားပြီး မြေခွေးတစ်ကောင်ကို တိုင်ပြောကြတယ်။ မြေခွေးက-

“ဒါ တော်တော် မတရားတာပဲ။ ဒီကြက်ဖယာ မင်းတို့အပေါ် သက်သက် လူလည်ကျတာ။ ဒီကြက်ဖရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ဆန်စေ့ရှိမယ်။ သင်းကိုသာ ငါ့ဆီ ခေါ်လာခဲ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကြက်မနှစ်ကောင်လည်း ကြက်ဖကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီးတော့ တောထဲက မြေခွေးဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မြေခွေးက ကြက်ဖလည်း သူ့ရှေ့ ရောက်လာရော တစ်ခါတည်း ကိုက်သတ်ပစ်လိုက်ရောတဲ့။ ကြက်မ နှစ်ကောင်

လည်း “တော်တော် မတရားတာပဲ” လို့ မကျေမနပ် ပြောပြီး အဲဒီကိစ္စ ဝံပုလွေကို သွားတိုင်ပြန်ရော။ ဝံပုလွေကလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့ သိမ်းပြီး “ဒီမြေခွေး ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါ့ဆီ ရောက်အောင်သာ ခေါ်ခဲ့” လို့ ပြောပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကြက်မနှစ်ကောင်လည်း အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ပြောပြီး မြေခွေးကို ဝံပုလွေဆီ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့။

ဝံပုလွေကလည်း သူ့ရှေ့ ရောက်လာတဲ့ မြေခွေးကို အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်း မှာပဲ သတ်စားပစ်လိုက်ပြန်တယ်။

“တော်တော် မတရားတာပဲ”

ကြက်မနှစ်ကောင်ဟာ အဲဒီကိစ္စကို တိုင်ပြောဖို့အတွက် ဝက်ဝံကြီးဆီ သွား

ကြပြန်တယ်။ ဝက်ဝံကြီးက အစအဆုံး နားထောင်ပြီး “ကဲ... ကောင်းပြီ၊ ဒီဝံပုလွေကိုသာ ငါ့ဆီ ရောက်အောင် ခေါ်ခဲ့” လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ကြက်မနှစ်ကောင်လည်း ဝံပုလွေကို အမျိုးမျိုးညာပြီး ဝက်ဝံကြီးဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဝက်ဝံကြီးက ဝံပုလွေလည်း သူ့ရှေ့ ရောက်လာရော ဝံပုလွေကို ကိုက်စားလိုက်ပြန်ရော။

“ဝံပုလွေတော့ ငါ့ဗိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။ နင်တို့နှစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်” လို့ ဝက်ဝံကြီးကလည်း ပြောလိုက်ရော ကြက်မနှစ်ကောင်လည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ထွက်ပြေးကြရရောတဲ့။ သူတို့ဟာ သူတို့ခြံထဲ ရောက်တော့ တော်တော် မောနေကြတယ်။ တစ်ကောင်က-

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆန်စေ့ တစ်စေ့အတွက် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ဆန်စေ့ကို ကြက်ဖက စားတယ်။ ကြက်ဖကို မြေခွေးက စားတယ်။ မြေခွေးကို ဝံပုလွေက စားတယ်။ ဝံပုလွေကို ဝက်ဝံက စားတယ်။ တို့လဲ အစားခံရ

တော့မလို”

ကျန်တစ်ကောင်က-

“ဆန်စေ့တစ်စေ့အတွက် သေလိုက်ကြတဲ့ အကောင်တွေ မနည်းဘူး။
နောက်ကို တို့ အဲသလို ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီနေ့က စပြီး သူတို့လည်း ညီညွတ်သွားကြတယ်။ ကလေးတို့လည်း
အစားလေး တစ်လုတ်အတွက် ရန်မဖြစ်မိကြစေနဲ့နော်။

ဇန်နဝါရီ

မြေခွေးနှင့် ကြောင်

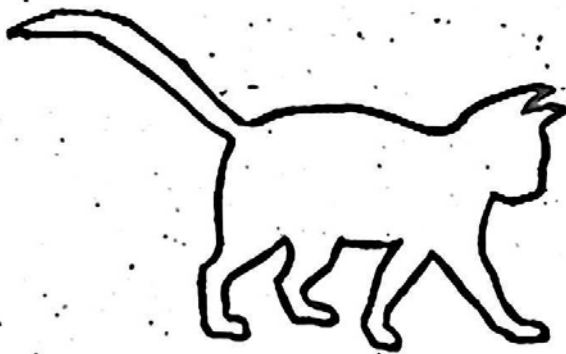
မြေခွေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ လှတယ်၊ ကျက်သရေ ရှိတယ်လို့ သိနေတဲ့သူပေါ့။ သူ မပါရင် ဒီတောထဲမှာ ပွဲမစည်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွယ်။ သူကလည်း အမြဲပဲ မြို့စားကတော် တစ်ယောက်လို ဝတ်တတ် စားတတ်တယ်။ “ဟောဒီတောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာတော့ ကျွန်မဟာ အလှဆုံး” လို့ တွေ့တဲ့သူကို ကြားတတ် တယ်။ အဲဒီ အလှအတွက်လည်း မာနတွေ တက်နေတယ်။

တစ်နေ့တော့ တောထဲမှာ ရိုးသားတဲ့ ကြောင်လေး တစ်ကောင်နဲ့ မြေခွေးနဲ့ တွေ့ကြတယ်။ ကြောင်ကလေးက-

“အို... ရှင် ဒီနေ့ တယ်လှပါလား။ အင်းလေ ရှင်ကတော့ အမြဲလှနေ တာပါပဲလေ။ အဲဒီလိုလှအောင် ရွှေ့မှုန်များ စားထားသလား။ ဘာတွေ လုပ်လို့ ဒီလောက် လှနေတာလဲ။ ကျွန်မ မသိရဘူးလားရှင်” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီစကားကြားတော့ မြေခွေးဟာ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သူ့မာန တွေ ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ ခပ်စွာစွာပဲ-

“နေရာတကာ မင်းက သိချင်နေတာပဲလား။ လှတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ မင်းတို့လို အရုပ်ဆိုးတဲ့ ကြောင်တွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောလိုက် တယ်။

ကြောင်ကလေးက-

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ တို့ကြောင်တွေ တော်တဲ့ အချက် တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်။ ခွေး တွေက ကိုက်မယ်ဆိုရင် လျင်လျင် မြန်မြန် သစ်ပင်တွေပေါ် တက်ပြီး နိုင်တဲ့ အချက်ပေါ့” လို့ပြောတယ်။

မြေခွေးက...

“ငါကတော့ ခွေးတွေကို ဘယ်လို လှည့်ဖြားရမယ်၊ မာယာနဲ့ သိမ်း သွင်းရမယ် ဆိုတာ သိတယ်။ မင်း မယုံရင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ငါ မင်းကို လက်တွေ့ ပြမယ်။ ခွေးတွေ ရှိတဲ့ နေရာကို သွားကြမယ်” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မုဆိုးတစ်သိုက်နဲ့ သူတို့ရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးတွေဟာ တောထဲကို ဝင်လာကြတယ်။ သူတို့ဟာ လှပတဲ့ မြေခွေးရဲ့အမြီးကို အဝတ်တန်ဆာ အတွက် လိုချင်နေတဲ့ သူတွေလေ။

ချက်ချင်းပဲ ကြောင်က အနီးဆုံး သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မြေခွေးကို လှမ်းပြောတယ်။

“ကဲ... ရှင်ရဲ့ မာယာတွေကို ထုတ်ပြီး ခွေးတွေကို လှည့်ဖြားပြပါ တော့”

မြေခွေးဟာ ဘာမှ မလုပ် လိုက်ရဘူး။ ခွေးတွေ ကိုက်တာနဲ့ပဲ သေဆုံးသွားရတယ်။ ကြောင်ကတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကနေ တစ်ပင် ခုန်ကူး ပြီး လွတ်မြောက်သွားတယ်။

ကဲ... ကလေးတို့လည်း ဘယ် တော့မှ ဘဝင်မမြင့်ကြနဲ့နော်။

ဇန်နဝါရီ ၁၂

ငန်းမင်းသမီးလေးများ

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဆီမှာ သမီးတော်လေးနှစ်ပါး ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ သမီးတော်လေးတွေဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်ဆိုပဲ။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပြောစကားကိုလည်း ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးလည်း သူ့သမီးတော်လေးတွေကို ချစ်ပေမယ့် စိတ်ညစ်နေတော့တာပေါ့။ ‘အင်း... ဒီကလေးတွေ ဘယ်လိုများ ကြီးပြင်းလာမယ် မသိဘူး’ လို့ အမြဲပဲ တွေးမူနေမိတယ်တဲ့။

တစ်နေ့တော့ နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲက ရေကန်ကို ငန်းရိုင်းမတစ်ကောင်ဟာ သူ့ ငန်းကလေးတွေနဲ့ ကောင်းကင်က ပျံသန်းရောက်လာပြီး ကူးခပ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီ ငန်းသားအမိတွေကို မြင်တော့ မင်းသမီးလေး နှစ်ပါးဟာ ပျော်ရွှင်သွားကြတယ်။ ငန်းသားအမိကို ခဲတွေနဲ့ ပေါက်ပြီး ကစားကြတယ်။ ငန်းမကြီးက-

“ဟေ့... မလုပ်ပါနဲ့” တောင်းပန်ပေမယ့်လည်း မရဘူး။ ဒီတော့ ငန်းမကြီးက “အေး... ဒီအတွက် မင်းတို့ မကြာခင် ဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောပြီး သူ့ကလေးတွေနဲ့အတူ ရေကန်ကြီးထဲက ထပျံသွားတယ်။ မင်းသမီး နှစ်ပါးကတော့ ရယ်မော ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မနက် မင်းသမီးလေးတွေ နီးလာတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့် အံ့ဩကုန်ကြတယ်။ သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်အမွှေးတွေ ဖုံးနေတာ တွေ့ရတယ်။ “ဟာ... တို့တစ်တွေ ငန်းလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ” ဆိုပြီး အော်ငိုကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ရောက်လာပြီး-

“ဒါ ငါ့သမီးတော်တွေလား” လို့ မေးတယ်။ အထိန်းတော်တွေလည်း ကြောက်လန့်တကြား-

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်တော် မျိုးတို့လဲ မလျှောက်တတ်တော့ပါ” လို့ ပြောကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးကလည်း ဒီကိစ္စဟာ ရှက်စရာ ကောင်းတယ်။ တခြားသူတွေ မသိအောင် ဖုံးဖိထားဖို့ တားမြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုး သမီးတော်နှစ်ပါးဟာ ငန်းကလေးတွေလို နေ၊ ငန်းကလေးတွေလို စားနေကြရတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ဉာဏ်ခပ်တုံးတုံး အစေအပါး တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီ အခန်းထဲကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမိန်းမက-

‘အင်း... ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကိုတော့ အထဲကဟာတွေ လဲပစ်ဦးမှ’ လို့ တွေးတယ်။ ငန်းကလေးနှစ်ကောင်ကို အခန်းထဲမှာ တွေ့တော့ ‘အတော်ပဲ’ ဆိုပြီး အဲဒီငန်းကလေးတွေကို ရုတ်တရက် ဖမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းအုံး ထဲမှာ သွတ်ဖို့ အမွှေးရအောင် ဆိုပြီး ငန်းကလေးတွေရဲ့ အမွှေးတွေကို အရှင် လတ်လတ် ဆွဲနုတ် တော့တာပဲတဲ့။ ငန်းကလေးတွေဟာ သေမတတ်

နာ ကျ င် လို့ အသံကုန် အော်ကြပေမယ့် မိန်းမက မရပ်ဘူး။ အမွှေးအတောင်တွေ ပြောင်ကုန်အောင် ဆွဲနုတ်မြဲ နုတ်နေတယ်။ မင်းသမီးလေးတွေက-

“အမယ်လေး... ကြောက်ပါ ပြီ။ နောက်ကို မဆိုးတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ ငန်း အစစ်တွေမဟုတ် ပါဘူး။ ဘုရင် သမီးတော်

တွေပါ” လို့ ပြောတယ်။

ငန်းကလေးတွေ အော်သံကြားလို့ အထိန်းတော်တွေလည်း ပြေးလာပြီး တားရတယ်။ ဒီတော့မှ အစေအပါးမိန်းမလည်း အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားတော့တယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ရောက်လာပြီး သူ့သမီးတော်လေးတွေကို ခုလို နာကျင်အောင် လုပ်ရသလားလို့ အဲဒီမိန်းမကို အပြစ်ပေးဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတော်လေး နှစ်ပါးဟာ-

“သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ အဖေဘုရင်ကြီးရယ်။ သူက သမီးတော်လေးတွေမှန်း မသိလို့ ခုလိုလုပ်တာပါ” လို့ တောင်းပန်ပေးကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းမလည်း အပြစ်က လွတ်သွားတယ်။ ထူးဆန်းတာက နောက်နေ့ အိပ်ရာက နိုးတော့ အဲဒီငန်းတွေဟာ လူမင်းသမီးလေးတွေ ပြန်ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့။ အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြတာပေါ့ကွယ်။ မင်းသမီးလေး နှစ်ပါးလည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးသွားကြတယ်တဲ့ကွယ်။

ဇန်နဝါရီ ၁၃

မိစ္ဆာရဲ့ သတို့သမီး

ဟိုးတစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ မြွေဆရာ တစ်ဦး ရှိတယ်တဲ့။ သူ့မှာ အင်မတန်လှပတဲ့ သမီးကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ သမီးလေး လှတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ဘယ်လောက်တောင် ဖျံ့နှံ့ကျော်စော သလဲ ဆိုရင် ငရဲပြည်တိုင်အောင် ရောက်သွားတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ငရဲပြည်က ဉာဏ်ခပ်တုံးတုံး မိစ္ဆာတစ်ကောင်ကလည်း မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားနေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတယ်။ သူက သူကိုယ်တိုင်သာ အရုပ် ဆိုးတာ၊ သူယူမယ့် မိန်းမကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး မိန်းကလေး ဖြစ်ရ မယ်။ သူ့ကို မြင်တဲ့သူတိုင်းက မနာလိုစရာကောင်းအောင် လှတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်တဲ့လေ။ ဒီသတင်း သူ့ဆီ ရောက်လာတော့ သူက ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မြွေဆရာဆီကို ချက်ချင်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

အဲဒီမိစ္ဆာဟာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ထဲက ဆင်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲကို မြုန်းဆို ရောက်သွားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ထိုင်နေတဲ့မြွေဆရာကို ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ပြော လိုက်တယ်။

“ကဲ... ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ်နဲ့ အမြန်သာ ပေးစားပေးတော့။ ငြင်းရင် တော့ ခင်ဗျားကို ငရဲ ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ မြွေဆရာသမီးဟာ အိမ်မှာ မရှိဘူးကွဲ့။ ရွာထဲက ရေတွင်းကို ရေခပ်သွားနေတဲ့ အချိန်။

ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ မြွေဆရာက သူ မှုတ်နေတဲ့ ပလွေကို ဘေးအသာအယာ ချလိုက်ပြီး အေးအေးလူလူ အမူအရာနဲ့-

“အို... ဘာလို့ မပေးစားရမှာလဲ မိတ်ဆွေ။ ခင်ဗျားလိုချင် ယူပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သမီးက အခု အိမ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ သူက ကျုပ်စကား နားမထောင်လို့ ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ခြံထဲက တင်းကုပ်ထဲမှာ ချုပ်ထားတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီစကားလည်း ကြားရော မိစ္ဆာဟာ လူပျိုလှည့်ရအောင် ခြံထဲက တင်းကုပ်ဆီကို ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတယ်။ ခြံထဲမှာက မြွေဆရာ မွေးထားတဲ့ ဆိတ်အိုတစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဆိတ်တင်းကုပ်ထဲက ခေါင်းထွက်လာတာ မြင်တော့ မိစ္ဆာက ဒီလိုတွေးတယ်။

“မြွေဆရာက အသက်လဲ ကြီးပြီ။ မျက်နှာကလဲ မှန်တေတေနဲ့။ သူ့အရွယ်က ‘နောက်ပြောင်ရမယ့် အရွယ် မဟုတ်ဘူး။ သိပ်လှတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သူ့သမီးဟာ ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်” လို့ပေါ့လေ။ ဉာဏ်နည်းတဲ့ သူတွေဟာ ဒီလိုပဲ အမှားမှား အယွင်းယွင်း တွေးတတ်ကြတာပဲနော်။

မိစ္ဆာက ဆိတ်ကို ကြည့်ပြီး အာမေဇိုတ်သံနဲ့-

“အလို... ယမမင်းရေ (လူကောင်းတွေ ဘုရားရေလို့ ရွတ်သလိုပေါ့)။ ချိုကလေးတွေကလဲ လှလိုက်တာ။ သုံးရက်လလို့ပဲ။ ကွေးကွေးလေးတွေ။ မေးစေလေးကလဲ အမွှေးထူထူနဲ့ ချစ်စရာလေး။ အင်း... ငါ့သတို့သမီးကို မြင်ရင် ကျန်တဲ့ မိစ္ဆာတွေတော့ မနာလို ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပဲ”

အဲသလို ရေရွတ်ပြီး သူက ဆိတ်ကို မွေးမွေးပေးလိုက်တယ်။ ဆိတ်ကလည်း စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကို ခေါင်းနဲ့ ဝှေ့တယ်။ မိစ္ဆာဟာ အဲဒီဆိတ်ကိုပဲ ယူပြီး ငရဲပြည့်

ကို ပြန်သွားတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်ကြီးဟာ လကွယ်ညလှိုပဲ မှောင်မည်း
လာတယ်။ သူတို့အိမ်နားက ဖြတ်သွားတဲ့
သိုးကျောင်းသား တစ်ယောက်က အော်
ပြောတယ်။

“မြွေဆရာရေ... ဒီနေ့ဟာ မိစ္ဆာ
လက်ထပ်တဲ့နေ့လို့ လူတွေက ပြောနေ
ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်းကင်ကြီး
မှောင်မည်းလာတာတဲ့။”

မြွေဆရာက ပြုံးပြီး-

“ငါ သိပြီးသားပါကွာ။ တို့တွေဟာ
အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ။ သူ လက်ထပ်
တဲ့ သတို့သမီးက ငါ့ဆိတ်အိုကြီးကွ”
လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ ကုလားထိုင် တစ်လုံး
မှာ ထိုင်ပြီး သူ့ ပလွေကို
အေးအေးလူလူ မှုတ်နေတော့
တယ်တဲ့။

ကဲ... ကလေးတို့လည်း
အခက်အခဲ တွေရင် ဉာဏ်ကို သုံးပြီး ကျော်လွှားနိုင်အောင် သတိထားကြနော်၊
ဟုတ်လား။

နေနဝါရီ

မှော်ပလွေ

တစ်ခါတုန်းက အင်မတန် မာနကြီးတဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ရှိတယ်တဲ့။ မာနကြီးတယ် ဆိုတော့ စိတ်ကောင်း မရှိဘူးပေါ့ကွယ်။ သူဟာ ဘာကိုမှလည်း စိတ်တိုင်းမကျဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ နေရာတကာလည်း စပ်စုတတ်သေးတယ်တဲ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီမြို့ကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လူငယ်လေး တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဆိုတာ တစ်မြို့ကတစ်မြို့၊ တစ်ရွာက တစ်ရွာ လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့လူ ဆိုပါတော့ကွယ်။ သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့ မှော်ပလွေကလေး တစ်လက် ပါလာတယ်တဲ့။ သူက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နှင်းဆီဖြူ ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို မှုတ်လိုက်တယ်။ ဖြုန်းခနဲ အဖြူရောင် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ပေါ်လာပြီး သူ့ကို သုံးကြိမ် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ လက်ကလေးကို သုံးကြိမ်မြှောက်ပြီး ကတယ်။

သူက ရွှေလိပ်ပြာဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကို ပြောင်းမှုတ်လိုက်တယ်။ ရွှေရောင်လိပ်ပြာကလေးတွေ ထွက်လာပြီး သူ့ကို သုံးပတ်ပတ်ပြီး ပျံသန်းကြ တယ်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ သုံးခါ နားကြတယ်။ အဲဒါတွေ မာနကြီးတဲ့ မင်းသမီး မြင်တော့ ဟော... ကြည့်စမ်း၊ တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့ ကစားစရာလေးပဲလို့ နန်းတော်ပြတင်းပေါက်ကနေ အော်ပြောတယ်။

ပြီးတော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ကောင်လေးကို ခေါ်ပြီး-

“အဲဒီပလွေလေး ငါ့ကို ရောင်းပါ
လား။ ငါ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ” လို့
မေးတယ်။ ကောင်လေးက ပြုံးပြီး-

“မင်းသမီး ယူချင်ရင် ဒီပလွေ
အတွက် တစ်ပြားမှ ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်။
ဒီပလွေနဲ့ လူတွေ ပျော်ရွှင်အောင် ဖျော်ဖြေပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိပဲ” လို့ ပြောတယ်။
မင်းသမီးက ပလွေကို လိုချင်နေတော့ ကတိကို လွယ်လွယ်ပဲ ပေးလိုက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီကတိကိုတော့ စောင့်ထိန်းဖို့ မကြိုးစားဘူး။ နဂိုကတည်းက မင်းသမီး
လေးဟာ ဒီပလွေကို သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် အသုံးချဖို့ ကြံရွယ်ထား
တာကိုး။

ဒါနဲ့ပဲ မင်းသမီးလေး ပလွေကို စမှုတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်က ထွက်လာ
မှန်း မသိတဲ့ ပင့်ကူနက်တစ်ကောင် တွားတက်လာပြီး မင်းသမီးကို ဦးသုံးကြိမ်
ညွတ်တယ်။ နောက်တော့ သူ့ပင့်ကူမျှင်တွေနဲ့ မင်းသမီးကို
သုံးကြိမ်ရစ်ပတ်တယ်တဲ့။ မင်းသမီးဟာ ပလွေကို ဒုတိယ
အကြိမ် မှုတ်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ နဂါးကောင်
တစ်ကောင် ရောက်လာတယ်။ မင်းသမီးကို သုံးပတ်
ဝဲပျံပြီး မင်းသမီး ပခုံးကို သုံးကြိမ် တုတ်လိုက်တယ်။
မင်းသမီးက ငိုပြီး ပလွေကို လွှင့်ပစ်
လိုက်တယ်။ ပါးစပ်က- “အလကား အသုံးမကျတဲ့
ပလွေ” လို့လည်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သူ့ဘေးကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ကောင်လေး
ရောက်လာပြီး- “ဒီပလွေဟာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိပြီး အသည်းဖြူတဲ့
သူတွေ အတွက်ပါ” လို့ ပြောရင်း သူ့ ပလွေလေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်ပြီး မှုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီပလွေသံ ထွက်လာတဲ့အခါ
အနီးမှာရှိတဲ့ ပန်းရောင်စုံလေးတွေက ကခုန်ကြတယ်။ အဝေးက ငှက်ကလေး
တွေလည်း ပျံဝဲရောက်လာပြီး သီချင်းဆိုကြတယ်။ သူ့ဘေးမှာ နားကြတယ်။
အဲဒီ ကောင်ကလေးဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ ကလေးတို့ လမ်းထဲကိုလည်း
ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်နော်။

ဇန်နဝါရီ ၁၅

ရဲငါးဖော်နှင့် ဓားပြများ

ဟိုးတစ်ခါတုန်းက မြည်းတစ်ကောင် ရှိတယ်။ သူဟာ သူ့သခင်ဆီမှာ နှစ်ရှည်လများ အလုပ်အကျွေး ပြုလာခဲ့တာ ကြာတော့ အိုမင်းမစွမ်း ရှိလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့သခင်က သူ့ကို ဆက်မခိုင်းတော့ဘဲ ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တယ်တဲ့။

“ငါက ဆင်းရဲတော့ မင်းကို ဒီအတိုင်း ကျွေးမွေးမထားနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မင်း သွားချင်တဲ့ နေရာ သွားပေတော့” လို့ လွတ်လိုက်တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ သခင်အိမ်က ထွက်လာတဲ့ မြည်းဟာ မကြာခင်ပဲ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အိမ်ခြေရာမဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ရယ်၊ ခွေးအိုကြီး တစ်ကောင်ရယ်၊ ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးလို့ ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြစ်နေတဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင်ရယ်၊ ကြက်ဖတစ်ကောင်ရယ်နဲ့ တွေ့ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။

အဲဒီကြက်ဖဟာ အရင်တုန်းကတော့ ယာခင်း ခြံစည်းရိုးပေါ်မှာ နားပြီး အချိန်မှန် တွန်နိုင်လို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကြက်ဖပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကောင်းကောင်းလည်း မတွန်နိုင်ရော သူ့သခင်မက ဖမ်းပြီး လည်လှီးမယ် လုပ်လို့ ထွက်ပြေးလာရတဲ့ ကြက်ဖတဲ့ကွဲ့။

သူတို့တွေဟာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းကြမယ့် တကယ့်

သွေးသောက် ရဲဘော်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ မြည်းရယ်၊ ဆိတ်ရယ်၊ ခွေးရယ်၊ ကြောင်ရယ်၊ ကြက်ရယ် ဆိုတော့ ရဲငါးဖော်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့ကွယ်။

ထူးခြားတာကတော့ သူတို့အားလုံးဟာ ဂိတ ဝါသနာပါကြတယ်။ သူတို့ဟာ လမ်းလျှောက်ရင် ဂိတသံပြု လျှောက်ကြတယ်။ မြည်းက ဟိတယ်၊ ခွေးက အူတယ်၊ ကြောင်က အော်တယ်၊ ဆိတ်က မြည်တယ်၊ ကြက်ဖက် တွန်တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံကြားတဲ့သူတွေ နားမခံသာအောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အတွက်ကတော့ ဂိတပေါ့လေ။ ကြားတဲ့သူတွေကတော့ သူတို့အုပ်စုကို ခဲနဲ့ပေါက်ထုတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ “တို့တွေ အေးအေးလူလူ သီချင်းဆိုနိုင်တဲ့ နေရာတစ်နေရာ ရှာကြရင် ကောင်းမယ်” လို့ မြည်းက ပြောတယ်။ အားလုံးကလည်း သဘောတူ ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လျှောက်ရှာကြရင်း တစ်ညတော့ တောစပ်မှာ တဲကလေး တစ်လုံးကို သွားတွေ့တယ်တဲ့။ အဲဒီတဲဟာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ ဓားပြတွေ နေတဲ့ တဲပဲ။ မြည်းက ပြတင်းပေါက်က သွားကြည့်တဲ့အခါ တဲထဲက စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဓားပြတွေဟာ စုဝေးထိုင်ပြီး ညစာစားမလို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ တွေ့ရတယ်။

မြည်းဟာ “ဟုတ်ပြီဟေ့၊ တို့လဲ သိပ်ဆာလောင်နေတယ်။ ဒီတဲထဲက လူတွေကို တို့သံစုံတီးဝိုင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေလိုက်ကြရအောင်။ အဲဒါဆို ဒီလူတွေတို့ကို သူတို့ စားကြွင်း စားကျန်လေးတွေတော့ ကျွေးမှာ သေချာတယ်”

အဲသလို ပြောပြီး မြည်းက မြေကြီးကို သူ့ခွာနဲ့ပေါက်ပြီး အချက်ပြလိုက် တယ်။ သူတို့ အုပ်စုဆီက မညီမညာ သံသေးသံကြောင်တွေလည်း ထွက်လာ တယ်။ ရုတ်တရက် အမှောင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အသံတွေ ကြောင့် ဓားပြတွေဟာ ခေါင်းမွေးတွေတောင် ထောင်ထလာအောင် ကြောက်လန့် သွားကြတယ်။ ငရဲသားတွေ သူတို့ကို ခေါ်ရအောင် ရောက်လာတယ် ထင်ပြီး အိမ်ထဲကနေ အလုအယက် ထွက်ပြေးကြတော့တယ်။

ကလေးတို့ရဲ့ ဂိတပညာရှင်ကြီးတွေကတော့ အဲဒီတဲထဲကို ဝင်လာပြီး စားပွဲပေါ်က ရှိတဲ့ဟာတွေကို စားကြသောက်ကြနဲ့ ပျော်မြူးလို့ပေါ့။

ဒီညအဖို့ သူတို့ စားစရာသာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်စရာ နေရာကိုပါ ရသွားကြတာပေါ့ကွယ်။

နောက်နေ့မှ ကျန်တာ နားထောင်တော့နော်။

ဇန်နဝါရီ ၁၆

ရဲငါးဖော်နှင့် ဓားပြများ

ညမှောင်မှောင်ထဲမှာ ဓားပြတွေဟာ သူတို့တဲနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ပြေးခဲ့ကြတယ်။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ သူတို့ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြီးဟာ ခုထိ နားထဲက မထွက်နိုင်သေးဘူး။ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်မှ မောမောပန်းပန်းနဲ့ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုအဖြစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတာလဲလို့ ပြန်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။

ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူက စိတ်တိုတိုနဲ့-

“အဲဒီတဲက စထွက်ပြေးတာ ဘယ်ကောင်လဲကွ” လို့ မေးတယ်။ သူတို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း “ကျုပ်တို့အားလုံးပဲ” လို့ ဖြေတယ်။ “ကျုပ်တို့နောက်က ခင်ဗျားလဲ လိုက်ပြေးတာပဲ မဟုတ်လား” လို့ ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူက အဲဒီနေရာကို သူကိုယ်တိုင် သွားပြန်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါမှပဲ ရေရေရာရာ အဖြေမှန်ကို သိရမယ်ပေါ့လေ။ သူနဲ့ ဘယ်သူမှ အဖော်မလိုက်ရဲကြဘူး။

သူတစ်ယောက်တည်း တဲဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။ မှောင်ထဲမှာ တဲလေးဟာ သင်္ချိုင်း တစ်ခုလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ခေါင်းဆောင် လုပ်တဲ့သူဟာ အသာအယာ ခြေဖျား ထောက်ပြီး တဲထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

အလျှံရဲရဲ တောက်နေတဲ့ မီးကျိုးခဲနှစ်ခုကို မြင်ရတော့ သူ့ လန့်သွားတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒါတွေက ကြောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေပါ။ သူက အရဲစွန့်ပြီး တဲထဲကို ခြေလှမ်း ချပြီး ဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

သူ့ခြေထောက်က တဲဝမှာ အိပ်နေတဲ့ ခွေးအိုကြီးရဲ့ အမြီးကို နင်းမိတော့ ခွေးကြီးက ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူပြီး သူ့ခြေသလုံးကို ကိုက်လိုက်တယ်။ ကြောင်က လည်း ခွီးခနဲ အော်ပြီး ကုတ်လိုက်တယ်။ မြည်းကလည်း လန့်ပြီး နောက် ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ဓားပြ ကျောကုန်းကို ကန်လိုက်တယ်။ ဟီလည်း ဟီတယ်။ ဆိတ်ကလည်း သူ့ဆီ ရောက်လာတဲ့ ဓားပြကို ပဲခနဲ အော်ပြီး ချိနဲ့ ဝှေ့တယ်။ ထုပ်တန်းပေါ်က ကြက်ဖကလည်း ပျံဆင်းလာပြီး ဓားပြမျက်နှာကို သူ့ အတောင်ပံ တွေနဲ့ တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ရင်း တွန်တယ်။

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဟာ တဲထဲက ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ထွက်ပြေး လာခဲ့တယ်။ သူ့တပည့်တွေဆီ ရောက်တဲ့အထိ အကြောက်မပြေသေးဘူး။

“ခုန မင်းတို့ အပြေးမြန် လို့ အသက်ဘေးက သိသီလေး လွတ်လာတာဟေ့။ ခုတော့ တို့တဲ တစ်ခုလုံးတစ္ဆေသရဲတွေနဲ့ ပြည့်နေ ပြီ။ ငါတော့ ကိုက်လဲကိုက်၊ ကုတ်လဲကုတ်၊ ကန်လဲ ကန်၊ ဝှေ့လဲဝှေ့တာ ခံခဲ့ရတယ်။

ကြားရတဲ့ အသံတွေကလဲ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ အလွန်ပဲ” လို့ ပြော တယ်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူရဲ့ စကားသံလည်း ကြားရော ဓားပြတွေဟာ အလန့်တကြား ထပြေးကြတော့တယ်။ ခေါင်းဆောင်လည်း သူတို့နောက်က ပြေးလိုက်သွားတယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ အဲဒီတဲကလေးဆီကို ပြန် မလာတော့ဘူးတဲ့။

ကလေးတို့ရေ... ရဲငါးဖော်လို့ခေါ်တဲ့ သံစုံတီးဝိုင်း အဖွဲ့ကတော့ ဒီနေ့ ထက်တိုင် အဲဒီ တဲကလေးမှာ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ရတာပဲကွယ်။ သူတို့ ဂီတသံကို ကလေးတို့ကော နားမထောင်ချင်ဘူးလားဟင်။

ဇန်နဝါရီ ၁၇

မနှင်းဖြူနှင့် နှင်းဆီပန်းနီနီ

ဟိုရှေးရှေးတုန်းကတဲ့... တောစပ်နားက ဥယျာဉ်တစ်ခုအနီးမှာ တဲကလေး တစ်တဲ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ နှင်းဆီရုံလေးနှစ်ရုံ ရှိတယ်။ နှင်းဆီ တစ်ရုံက အဖြူပွင့်ပြီး နှင်းဆီတစ်ရုံက အနီပွင့်တယ်တဲ့။ အဲဒီတဲမှာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက် နေထိုင်ပြီး သူ့မှာ သမီးလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ပထမသမီးလေးကိုတော့ မနှင်းဖြူလို့ ခေါ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ အသားအရေဟာ အဖြူဖွေးဆုံး နှင်းဆီပန်း အငုံလေးတစ်ငုံလို ဖွေးဖွေး ဖြူနေ လို့တဲ့။ ဒုတိယသမီးလေးကိုတော့ နှင်းဆီနီလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့အသားအရေက ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်လို အမြဲ တမ်း နီရဲနေလို့တဲ့။

အဲဒီမိန်းကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ သူ့အမေဟာ ဆင်းရဲတော့ အလုပ် ကြမ်းတွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရတယ်။ သူတို့ အလုပ်အားတဲ့အချိန် ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဟာ တောထဲကို သွားကြတယ်။ တောထဲ မှာ ငှက်ကလေးတွေ၊ တိရစ္ဆာန်ပေါက်စကလေးတွေနဲ့ ကစားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆံပင်လေး တစ်ပင်တောင် နာကျင်သွားအောင်လုပ်မယ့် တိရစ္ဆာန်ဆိုလို့ တောကြီး ထဲမှာ တစ်ကောင်တောင် မရှိဘူးတဲ့။

ပထမဦးဆုံး နှင်းဆီပန်းတွေပွင့်တဲ့ နွေဦးပေါက်မှာတော့ မနှင်းဆီနီ
 ဟာ နှင်းဆီပန်းတွေကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် အိမ်ထဲကို ယူလာတယ်။ ပြီးတော့
 အိမ်ကလေးထဲမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ ဖြန့်ကြဲပြီး မွေ့ရာခင်းလိုက်တယ်။ အဖြူရောင်
 နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ မွေ့ရာက မနှင်းဖြူဖို့၊ အနီရောင် နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ မွေ့ရာက
 မနှင်းဆီနီဖို့၊ ကျန်တဲ့ အဖြူနဲ့အနီ ရောထားတဲ့ ပန်းတွေနဲ့ ခင်းထားတဲ့ မွေ့ရာ
 က သူတို့ရဲ့ အချစ်ဆုံး အမေအတွက်ပေါ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ သုံးယောက်ဟာ
 အဲဒီ တဲကလေးထဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်နေခဲ့ကြတယ်။

တစ်နှစ်မှာတော့ အင်မတန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဆောင်းတွင်းနဲ့ တွေ့ကြ
 ရတယ်။ သစ်တောကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေတယ်။ ဆီးနှင်း
 လေကြမ်းတွေကလည်း အရာရာတိုင်းကို သူတို့ လက်သည်းတွေနဲ့ ဆုတ်ဖြု
 ပစ်တော့မလို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခတ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက် သူတို့
 တံခါးကို ခေါက်တဲ့အသံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဝက်ဝံကြီး တစ်ကောင်ရဲ့
 ခေါင်းဟာ ဧည့်ခန်းတံခါးကို တွန်းပြီး အထဲဝင်လာရင်း-

“မင်းတို့ ဇီလင်းဖို
 မှာ ကျုပ်လဲ ခဏလောက်
 လှုပ်ပါရစေ။ အေးလွန်းလို့
 ပါ။ ခွင့်ပြုကြပါဗျာ” လို့
 လူတစ်ယောက် ပြောတဲ့
 အသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။
 အခန်းထောင့်မှာရှိတဲ့ ခိုဖြူ
 ကလေးဟာ ကြောက်လန့်

တုန်လှုပ်သွားတယ်။ သိုးဖြူကလေးလည်း ကြောက်လွန်းလို့ စားပွဲအောက်ကို
 ခေါင်းပုဝင်သွားတယ်။ မနှင်းဖြူလေးလည်း ကြောက်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်
 နေတယ်။ မနှင်းဆီနီလေးကလည်း ကြောက်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ့အမေက သူတို့အားလုံးကို လေအေးအေးနဲ့ ပြောလိုက်
 တယ်။

“ဒီဝက်ဝံကြီးက မင်းတို့ကို နာကျင်အောင် မလုပ်ပါဘူးကွယ်။ ကြောက်
 မနေကြပါနဲ့။ မိန်းကလေးတွေ ဆိုတာ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိရတယ်။”

အခုအချိန်မှာ သတ္တဝါတွေ အားလုံးဟာ သနားစရာပဲ။
ဆောင်းရဲ့ ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေကြရတယ်။
ကဲ... သူ့ကို အိပ်စရာတစ်နေရာ ပေးလိုက်ပါ
ကွယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ မကြာခင်မှာ
ပဲ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ အဲဒီ
ဝက်ဝံကြီးဟာလည်း တစ်ဆောင်း
တွင်းလုံး သူတို့နဲ့ အတူတူ အဲဒီတဲ
ကလေးမှာ နေထိုင်သွားတယ်တဲ့
နော်။

ဇန်နဝါရီ

မနှင်းဖြူနှင့် ရွှေဝက်ဝံ

ဝက်ဝံကြီးက မနှင်းဖြူတို့တဲမှာ အဲဒီလို နေထိုင်သွားတဲ့အချိန်ဟာ သူတို့အဖို့ အင်မတန် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ အချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့ကွယ်။ မနှင်းဖြူ နဲ့ မနှင်းဆီနီတို့ဟာ ဝက်ဝံကြီးနဲ့ ကစားကြတယ်။ အမျိုးမျိုး ကျီစယ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ဝက်ဝံကြီးက-

“မနှင်းဆီနီရေ... ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မကစားနဲ့ကွယ်။ မနှင်းဖြူ ကလဲ သတိထားပါကွယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ငါဟာ မင်းခင်ပွန်းဖြစ်လာမယ့် လူကွဲ့” လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီ စကားကြားတော့ မနှင်းဖြူလေးနဲ့ မနှင်းဆီနီလေးက သဘော ကျလွန်းလို့ အူတက်အောင် ရယ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆောင်းရာသီဟာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလုနီး အချိန်ကို ရောက်လာတယ်။ ဝက်ဝံကြီးကို ကြည့်ရတာ နေလိုထိုင်လို ပျော်တဲ့ပုံ မရတော့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ သူက စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ပြောတယ်။

“ငါဟာ ငါ့ရတနာတွေကို မှော်ဆရာ လူပုလေးရဲ့ ရန်က ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေရတဲ့သူပါ။ ငါဟာ သူတို့ရဲ့ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါ”

အဲသလို ရှင်းပြတာကို မနှင်းဖြူလေးတို့က ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ အိမ်က ထွက်ခွာသွားရမယ့်နေ့ကို ရောက်လာတယ်။ သူဟာ တံခါးဝကို ရောက်နေမှ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်သည်းချွန်ချွန်တွေနဲ့ သူ့အရေပြားကို ခြစ်ပြတယ်။ သူတို့အားလုံး မြင်ကြရတာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီဝက်ဝံအမွှေး မည်းမည်းတွေရဲ့ အောက်မှာ ရွှေရောင် တောက်ပနေတဲ့ အရာကို မြင်လိုက်ကြရတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို သူတို့ မမေးလိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ ဝက်ဝံကြီးဟာ တဲထဲက ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတော့တယ်တဲ့ကွယ်။ အဲဒီ ဝက်ဝံကြီးကို သူတို့တစ်တွေ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ဟာ တောထဲကို ထင်းခွေရအောင် သွားရင်း လူပုလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ အဲဒီ လူပုလေးဟာ စိတ်တိုတိုနဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်ပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှည်လျားလှတဲ့ သူ့မှတ်ဆိတ်မွှေးအစဟာ သစ်ငုတ်တို

တစ်ခုရဲ့ အက်ကြောင်းတစ်ခုထဲမှာ ညပ်နေလို့တဲ့။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ လူပုလေးကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မှတ်ဆိတ်မွှေးကို ကူပြီး ဆောင့်ဆွဲကြပေမယ့် ကျွတ်ထွက် မလာဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ မနှင်းဖြူကလေးဟာ လူပုကလေးရဲ့ မှတ်ဆိတ်မွှေးစကို ဖြတ်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။

“မင်းဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ငါတော့ ကျက်သရေမဲ့တဲ့ ကောင် ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ပြတ်သွားတဲ့ သူ့မှတ်ဆိတ်ကို ကြည့်ပြီး အပြစ်တင်စကား ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ မြက်ခင်းထဲက ရွှေအိုးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က-

“တို့က ကူလဲ ကူညီရသေးတယ်။ တော်တော် ကျေးဇူး မသိတတ်တဲ့ လူပုလေးပဲ” ဆိုပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ သူတို့ဟာ အဲဒီ လူပုကလေးကိုပဲ မြစ်ကမ်းပါး တစ်နေရာမှာ တွေ့ကြရပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လူပုကလေးရဲ့ မုတ်ဆိတ်ရှည် ဟာ ငါးမျှားတံမှာ ငြိနေတယ်။ ငါးမျှားချိတ်မှာ မိနေတဲ့ ငါးကြီးကလည်း ရုန်းကန် နေတော့ လူပုကလေးကို ရေထဲ ဆွဲနှစ်တော့မယ့်ပုံ ပေါက်နေတယ်။

“အမယ်လေး... ကယ်ကြပါဦး၊ ရေနစ်သေရပါတော့မယ်”

လူပုကလေးဟာ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်တယ်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဟာ ငါးမျှားတံမှာ ငြိနေတဲ့ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးကို ကူရှင်း ပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းမရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လူပုကလေး ရေထဲနစ် မသေရအောင် မနှင်းဖြူဟာ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရပြန် တယ်။

လူပုလေးက ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းပြန်ရော။

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ကျက်သရေရှိလှတဲ့ ငါ့မုတ်ဆိတ်လဲ နှင့်ကြောင့် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်ရပြီ”

ပြီးတော့ သူဟာ ကျူပင်တွေကြားထဲက ပုလဲတစ်အိတ်ကို ကောက်ယူ လိုက်ပြီး သူတို့ ရှေ့က မြေမျိုလိုက်သလို ပျောက်သွားပြန်ရောတဲ့ မနှင်းဖြူက-

“မနှင်းဆီနီရေ... တို့ ကူညီမိတာ မှားတာပဲ။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ။ နောက်ဆုံး ဒီလူပုလေးကို ဘယ်တော့မှ မကူညီဘူး” လို့ နောင်တရ စကားပြော ရင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်တဲ့ကွယ်။

ကလေးတို့ကော ကျေးဇူးကန်းတဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လို သဘော ထားမလဲဟင်။ ကဲ... မနက်ဖြန်ကျမှပဲ မနှင်းဖြူပုံပြင်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းလေးကို နားထောင်ပါတော့ကွယ်။

ဇန်နဝါရီ

မနှင်းဖြူနှင့် ရွှေမင်းသား

တစ်နေ့တော့ မနှင်းဖြူတို့ ညီအစ်မဟာ မြို့ပေါ်ကဈေးမှာ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ဝယ်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ တောထဲကို ဖြတ်အသွားမှာ ကျေးဇူးကန်း လူပုကလေးကို တွေ့ကြပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါတော့ လူပုကလေးကို ကြီးမားတဲ့ စွန်တစ်ကောင်က ချီထားတယ်။ စွန်ကြီးရဲ့ ချွန်ထက်တဲ့ လက်သည်းတွေရဲ့ အောက်မှာ လူပုကလေးဟာ ယက်ကန်ယက်ကန် လုပ်ရင်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေတယ်။

စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိတဲ့ ညီအစ်မဟာ ဒီလို သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်နေတာကို မြင်တဲ့အခါ သူတို့ ထားခဲ့ကြတဲ့ ကတိကို မေ့သွားတယ်။ စွန်ရဲ့ လက်က လွတ်အောင် လူပုကလေးကို ကူညီကြပြန်ရော။ စွန်ကို အသံကုန်ဟစ်ပြီး ခြောက်လည်း ခြောက်၊ လူပုကလေးကိုလည်း သူတို့ဆီ ပါအောင် ပိုင်းဆွဲယူကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လူပုကလေးဟာ စွန်လက်က လွတ်သွားတော့တယ်။

လွတ်တယ် ဆိုရင်ပဲ ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်တင်ပြန်ရော။

“ကြည့်စမ်း... မကောင်းဆိုးဝါးညီအစ်မ ပါလား။ နင်တို့ကြောင့် ငါ့အကျိုး ပြုကုန်ပြီ”

လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးမှာ ရတနာတွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကို

mgyoe.com